

Arrest

nr. 264 481 van 29 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LAHAYE loco advocaat J. HARDY en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en Fars te zijn. U bent geboren op (...) in Shiraz en hebt uw hele leven in Kavar gewoond. Uw vader is B. M. M. (...), uw moeder B. D. N. (...). Uw ouders, uw zus S. (...) en uw broer H. (...) verblijven allen in Kavar. Zelf bent u ongehuwd en kinderloos. Na uw middelbaar onderwijs hebt u universitaire studies aangevat doch niet afgewerkt. U had uw eigen broodjeszaak in Kavar.

Op 1 khordad 1397 (22 mei 2018) werd u door agenten in elkaar geslagen en werd uw broodjeszaak gesloten omdat u eten verkocht tijdens de ramadan. U sloot zich vervolgens thuis op omdat u zich

vanwege de verwonding in uw aangezicht en omdat alles wat u had opgebouwd was vernield, niet wilde en durfde te vertonen. Uw neef Mi. (...) die tevens een hechte vriend was, heeft u in die dagen meermaals gebeld maar u nam niet op. Twee dagen na het incident kwam Mi. (...) naar u thuis. Hij vroeg u om het huis te verlaten en zei dat hij u zou helpen, dat God groot was en iedereen bijstaat, dat het misschien wel Gods wil was dat u uw winkel kwijtraakte. U was echter ontroostbaar.

Tot uw verbazing zei Mi. (...) dat hij voor u zou bidden en dat u zich daarna beter zou voelen. Mi. (...) deelde u mee dat God iets in zijn hart had gelegd dat hij met u wilde delen en dat hij voor u zou bidden. Hij sprak de woorden: 'God help Me. (...) en raak zijn hart aan. Geef hem goedheid en zegen hem. In de naam van Jezus Christus Amen'. U verklaarde hem gek, maar Mi. (...) zei u dat hij geloofde in Jezus Christus, niet als profeet maar als zoon van God. Verder wilde hij niet meer op uw vragen antwoorden en jullie hebben niet veel meer gezegd. Daags nadien begon Mi. (...) opnieuw over Jezus en de liefde die Jezus had. U raakte geïnteresseerd.

Een tiental dagen later werden Mi. (...) en u uitgenodigd voor het avondmaal bij jullie neef F. T. (...) en zijn echtgenote Fa. (...). Opnieuw viel u in verbazing toen F. (...), zijn vrouw en Mi. (...) voor het eten een gebed op zeiden. F. (...) sprak u over de geboorte en dood van Jezus Christus om de zonden van de mensen te vergeven. U raakte nog meer geïnteresseerd.

Op 15 khordad 1397 (5 juni 2018) werden jullie nogmaals uitgenodigd bij F. (...). Na het eten liet hij u een film over het leven van Jezus zien. U zag dat Jezus gefolterd en mishandeld werd alleen voor de mensheid, om de zonden te laten vergeven. U was verbaasd en het deed u nadenken. Wanneer u uw ogen opende, besepte u de grote opoffering die hij gedaan had. U vroeg aan F. (...) hoe u ook een christen kon worden en F. (...) antwoordde dat u eerst en vooral iedereen moest vergeven, maar u werd boos. Onmogelijk kon u M. A. (...), de man die in uw winkel was geweest en u alles had afgepakt, vergeven. Maar F. (...) zei u dat God slechts uw zonden kon vergeven als u deze van anderen vergaf. Daarop besloot u te vergeven en verklaarde u de echte god gevonden te hebben. Diezelfde avond werd een verlossingsgebed uitgesproken en werd u een volgeling van Jezus Christus. U kende geen angst, onzekerheid of stress meer want u had God gevonden en sindsdien is hij altijd bij u.

De daaropvolgende periode sprak u met Mi. (...) en af en toe met F. (...) die jullie over de Bijbel vertelde. Tot u op 24 khordad 1397 (14 juni 2018) door Mi. (...) werd meegenomen naar F. (...) waar u vaststelde dat deze een huiskerk leidde. U maakte kennis met de andere gelovigen, die u wel al kende uit uw stad maar waarmee u geen contact had. Er werd gebeden en er werden liedjes afgespeeld. De daaropvolgende periode ging u enkele keren naar de bijeenkomsten van de huiskerk die vanaf dan plaatsvonden in een boomgaard. Tijdens twee van deze vieringen waar u aanwezig was, werd er ook gepredikt door broeder I. (...) die u later in België zou terugzien.

Op 15 shahrivar 1397 (6 september 2018) werd u gebeld door Mi. (...). U moest naar buiten gaan en instappen in de wagen. Mi. (...) vertelde u dat de vrouw van F. (...) hem gecontacteerd had en dat F. (...) was aangehouden. Omdat jullie mogelijk ook zouden gezocht worden, moest u zich ontdoen van uw gsm en simkaart. Jullie verlieten de stad, dachten na, deden een gebed en besloten naar Firuz Abad te gaan waar jullie tante woonde en jullie doken er gedurende een week onder. Diezelfde dag zijn de autoriteiten ook bij u thuis binnengevallen hetgeen ze nadien nog tweemaal gedaan hebben in de daaropvolgende twee weken. Vanuit Firuz Abad gingen jullie naar Teheran waar een vriend van uw oom u in contact bracht met een smokkelaar die jullie een vals paspoort en vliegtuigtickets bezorgde.

Op 29 shahrivar 1397 (20 september 2018) hebt u samen met uw neef Mi. B. D. (...), Iran definitief verlaten. Met een vals paspoort bent u vanaf de luchthaven in Teheran naar Servië gegaan. Vervolgens bent u via Bosnië, Slovenië en een aantal voor u onbekende landen in België toegekomen op 6 november 2018.

Op 21 november 2018 hebt u samen met uw neef Mi. B. D. (...) (O.V. (...)) een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood te zullen worden door de Iraanse autoriteiten van uw bekering.

In België hebt u samen met enkele Iraanse medegelovigen een eigen geloofsgemeenschap opgericht binnen de Protestantse kerk in Doornik. Jullie houden vieringen en organiseren bijbelstudies. U bent gedoopt op 21 april 2019. U onderhoudt sinds kort na uw aankomst in België eveneens een openbaar Facebookaccount onder uw eigen naam waarmee u de blijde boodschap verspreidt. U hebt hierop ook één à twee keer vragen gekregen van mensen uit Iran. Na uw vertrek werd uw schoonbroer K. (...) in juni of juli 2019 door iemand van de Ettelaat bedreigd omdat u foto's van uw doopsel op internet gezet had.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele Iraanse identiteitskaart of mellikaart voor, uw origineel Iraans rijbewijs, uw originele shenasnameh, enkele foto's van uw activiteiten in de kerk, foto's van uw doopsel en uw doopcertificaat, foto's van uw ontmoetingen met de pastoor in zijn woning en bevestigingsbrieven van de herders van uw kerk alsook foto's van M. A. (...) die u op internet gevonden hebt. Op 19 januari 2021 maakt u per e-mail via uw advocaat veertien videofragmenten over betreffende uw geloofsactiviteiten in België. Op 20 januari 2021 maakt u per e-

mail een foto van uw gehavende aangezicht over. Op 27 januari 2021 maakt u via uw advocaat per email opmerkingen over betreffende uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering naar het christendom (vragenlijst CGVS, d.d. 1 maart 2019, vraag 3.4; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS Me. (...), d.d. 18 januari 2021, p. 13-15). U kan echter niet overtuigen een oprechte en diepgelovige bekering te hebben doorgemaakt.

Voor wat betreft uw bekering in Iran, uw geloofspraktijk in Iran en de problemen die u hierdoor kent met de Iraanse autoriteiten, wordt vastgesteld dat uw relaas gebaseerd en gelijkaardig is aan het relaas van uw neef Mi. B. D. (...) (O.V. (...)). Mi. (...) zou namelijk voor u beginnen bidden zijn, waarna u zich ook bekeerde (CGVS Me. (...), p. 13). Voor wat betreft Mi. (...) zijn verzoek om internationale bescherming is het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot het besluit gekomen dat hij zijn bekering noch de daaruit voortgekomen problemen aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg dient besloten te worden dat er aan de door u voorgehouden bekering en problemen evenmin geloof kan gehecht worden. In het kader van Mi. B. D. (...) zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

“Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering (vragenlijst CGVS d.d. 20 mei 2019, punt 3.4; notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 19 januari 2021, CGVS Mi. (...), p. 11, 15, 16 & 18). U kan echter niet overtuigen een oprechte en diepgelovige bekering te hebben doorgemaakt, waardoor uw asielmotieven niet aannemelijk bevonden worden.

Uw uiterst snelle bekering tot een andere godsdienst roept met name zeer ernstige vraagtekens op. In minder dan een maand tijd zou u namelijk tot uw geloof in het christendom zijn gekomen, dit terwijl u kritisch praatte over de islam tegen uw kameraden, de islam u een leeg gevoel gaf en u zelfs zelfmoordneigingen had omwille van de islam (CGVS Mi. (...), p. 11, 14, 15, 16 & 18). Verwacht mag worden dat u dan ook kritischer zou staan wanneer u in aanraking komt met een nieuwe religie. Het tegendeel is echter waar. In de eerste maand, genaamd farvardin, van het jaar 1397 werd u voor het eerst door F. (...) aangesproken over het christendom. Op 17 farvardin 1397 (6 april 2018) zou u dan beslist hebben om uw hart aan Jezus Christus te geven en reeds twee weken later, op 31 farvardin 1397, zou u dan voor het eerst een viering hebben bijgewoond (CGVS Mi. (...), p. 16, 18, 19). Nochtans is een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom, zeker in een islamitisch land als Iran, een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis waarbij men zou verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Van enige overtuigende reflectie of geloofwaardige studie is bij u echter geen sprake. Op het moment dat F. (...) u in aanraking brengt met het christendom beschikte u zelfs over geen enkele informatie inzake het christendom aangezien het volgens u niet mogelijk is in Iran iets op te zoeken over andere religies (CGVS Mi. (...), p. 14). Het is zelfs strafbaar voegt u toe (CGVS Mi. (...), p. 14). Hetgeen u leerde over het christendom kwam uit een film over het leven van Jezus Christus en uit de gesprekken die u met F. (...) voerde (CGVS Mi. (...), p. 18). Een film en enkele gesprekken op slechts enkele dagen tijd kunnen bezwaarlijk getuigen van een diepgaande reflectie noch van een aanvaardbare studie. Gevraagd wat u dan over de streep getrokken heeft om u zo snel te bekeren, komt u niet verder dat te stellen dat F. (...) u uitgelegd heeft wie de echte god is, dat iedereen een kind van god is en dat er rechtstreeks contact mogelijk is met de christelijke god zonder tussenkomst van derden (CGVS Mi. (...), p. 18). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van toch wel een ingrijpende gebeurtenis bij een individu weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen bekering onaannemelijk wordt. Dat u beweert dat u deze boodschap van F. (...) (zomaar) aanvaard hebt en u zichzelf vanaf dan een christen voelt (CGVS Mi. (...), p. 18) is weinig ernstig. Voor een persoon die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde en aldus aantoonde kritisch ingesteld te zijn is dit opmerkelijk. Uw afkeer voor de islam ging namelijk dermate ver dat u vond dat alles binnen de islam schijn was (CGVS Mi. (...), p. 13), zelfs dat u

vond dat er geen god bestond (CGVS Mi. (...), p. 15) en bovendien had u suïcidale gedachten (CGVS Mi. (...), p. 16). Deze vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde kennismaking met en bekering tot het christendom in Iran.

Ook de reden waarom u in eerste instantie naar F. (...) gestapt bent, mist aannemelijkheid. Zo stelt u dat u voor uw bekering niet gelovig was, dat u geen contact vond met God in de islam en dat u dit als een gemis ervaarde (CGVS Mi. (...), p. 12-13). U kampte met suïcidale gedachten waarmee u uiteindelijk te rade ging bij F. (...) (CGVS Mi. (...), p. 15). Indien u daadwerkelijk het contact met god als een gemis ervaarde, kan worden verwacht dat u kan duiden op welke manier u hiermee omging en naar welke oplossingen u zelf al had gezocht. Op de vraag op welke manier u dan op zoek ging naar contact met God vooraleer u zich bekeerde, stelt u slechts dat dat niet mogelijk was (CGVS Mi. (...), p. 13). Gevraagd op welke manier u het gemis dan trachtte in te vullen, antwoordt u dat uw wensen aan God niet uitkwamen, dat je je wensen niet kon stellen aan de echte God (CGVS Mi. (...), p. 13). Vervolgens gevraagd op welke manieren u dan de echte God hebt trachten te vinden (CGVS Mi. (...), p. 13) kan u enkel verklaren dat u uw wensen bij de imam stelde, maar dat het niets opleverde (CGVS Mi. (...), p. 14). Uit dergelijke summiere antwoorden komt wederom een weinig doorleefde houding naar voor. Bovendien hebt u evenmin geïnformeerd naar andere religies (CGVS Mi. (...), p. 14). Als u slechts tot een geloof kan komen wanneer u een bewijs in handen krijgt – in concreto uw wensen die al dan niet uitkomen – kan wederom niet ingezien worden hoe u dit dan wel in het christendom zou hebben gevonden. In de context van religie is geloven immers bij uitstek het hebben van een persoonlijk vertrouwen in opvattingen waarvoor geen bewijs bestaat.

Zoals ook blijkt uit uw eigen verklaringen is het in het geheel niet evident om in Iran over het christendom te spreken, zelfs niet tegen uw naaste en dichtste vrienden (CGVS Mi. (...), p. 14). Dat F. (...) u dan toch onmiddellijk in contact bracht met het christendom nadat u hem over uw geloofscrisis en uw suïcidale gedachten vertelde, is dan ook verwonderlijk. Hij was uw neef, had contact met uw andere gezinsleden en kwam langs bij uw ouders (CGVS Mi. (...), p. 17). Hij wist dus dat uw vader en meer algemeen uw hele familie religieus waren (CGVS Mi. (...), p. 14). Voordien wist u ook niet dat hij bekeerd was (CGVS Mi. (...), p. 17). Dat F. (...) dan zo'n risico nam u zijn geheim uit de doeken te doen en u zo snel liet meestappen in zijn geloofsgemeenschap, is zeer merkwaardig. Nog frappanter is dat u er hoegenaamd geen enkel zicht heft op de bekering van F. (...) zelf. U weet niet wanneer uw neef is bekeerd, noch wat de precieze aanleiding hiertoe was (CGVS Mi. (...), p. 17). Dat F. (...) zijn eigen 'bekeringstraject' niet wilde zeggen, alsook niet door wie en hoe hij was bekeerd, voor uw eigen belang, is niet ernstig en haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw eigen bekeringstraject in ernstige mate onderuit. Gezien jullie familieband en het grote wederzijdse vertrouwen dat tussen jullie bestond (CGVS Mi. (...), p. 15 & 16), kan verwacht worden dat hij u in detail over zijn bekeringstraject verteld zou hebben, te meer u snel te overtuigen van jullie nieuwe geloof. Van u kan minstens verwacht worden dat u een concreet antwoord wilde op de vragen die u hem hierover stelde alvorens het christendom te aanvaarden op basis van de algemene en nogal vage boodschap dat iedereen een kind van god is en er binnen het christendom rechtstreeks contact met god mogelijk is. Eender welk geloof berust immers op een innerlijke betrokkenheid tot en geloof in het bestaan van god. Dat u niet meer in het bestaan van god geloofde maar op basis van het weinige dat F. (...) u zei, plotsklaps overtuigd bent van een christelijke god, is niet in te zien.

Naar analogie van F. (...) bij u, is het nog frappanter dat u in staat was om neef Me. (...) te overtuigen van het christendom terwijl u zelf nog maar goed twee maanden bekeerd was, bovendien door één van de eerste – en in de Iraans context zeker niet onbelangrijke – aanbevelingen van F. (...) compleet in de wind slaat, namelijk dat u hier met niemand mocht over spreken (CGVS Mi. (...), p. 15). Dat u toch besluit om Me. (...) in te lichten over uw bekering en u bovendien zelfs niet de bedenking maakte om dit eerst met F. (...) te overleggen, temeer F. (...) Me. (...) immers zelf ook kende (CGVS Mi. (...), p. 15), is allerm minst aannemelijk. Uw verklaring dat u er onbewust over gesproken hebt en er niet over nagedacht had (CGVS Mi. (...), p. 15) is in de Iraanse context en het expliciete verbod van F. (...), niet geloofwaardig. Er kan ook niet verstaan worden dat iemand die slechts twee maanden eerder kennismemaakt heeft met een nieuwe religie in staat zou zijn zo overtuigend en kennisvol over die religie te prediken dat die derde persoon ook beslist zijn hart aan die religie te geven (CGVS Mi. (...), p. 151). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw voorgehouden bekering in Iran.

De oprechtheid van uw bekering wordt verder in vraag gesteld, doordat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw geloofspraktijk in Iran zelf. Nadat u zich bekeerde kon u zich naar eigen zeggen enkel verder in het christendom verdiepen via de film en de bijbel die u las waarbij u uw vragen slechts kon voorleggen aan F. (...) (CGVS Mi. (...), p. 18). Hier zou men van verwachten dat u als recente bekeerling enkele zeer pertinente vragen over de nieuwe religie zou hebben gehad, te meer daar u, zoals eerder gezegd, zeer kritisch afgestapt was van de religie die u met de paplepel had meegekregen. Hiernaar gevraagd komt u echter niet verder dat de stellen dat uw eerste vraag was hoe Jezus

beschouwd werd als god en dat u vele vragen had (CGVS Mi. (...), p. 18). Daarop concreter gevraagd welke pertinente vragen u dan ook had toen u de bijbel las, antwoordt u ontwijkend dat F. (...) een goede leerkracht was die alles goed uitlegde en herhaalt u slechts opnieuw de vraag waarom Jezus als god beschouwd werd (CGVS Mi. (...), p.18). Opnieuw gevraagd of u nog andere kritische vragen had, antwoordt u evenwel opnieuw ontwijkend dat u tijdens de vieringen vragen stelde en F. (...) uitleg gaf (CGVS Mi. (...), p. 18). Tot driemaal toe werd u de kans geboden om te concretiseren hoe uw gedachtegang was tijdens uw bekeringsproces, meer bepaald welke vragen u had terwijl u zich verdiepte in het christendom. Dat u er niet in slaagt hier een enigszins gedetailleerd en persoonlijk antwoord op te bieden, ondermijnt verder de oprechtheid van uw beweerde bekering in Iran.

Voorts verklaart u voor wat betreft uw geloofspraktijk dat u vanaf 31 farvardin 1397 een vijftien- à zestiental keren naar de huiskerkvieringen van F. (...) bent geweest waarbij er een acht- à tiental personen aanwezig waren (CGVS Mi. (...), p. 19). Inzake huiskerken blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat de Iraanse autoriteiten een klimaat van angst gezaaid hebben bij leden van huiskerken, dit door aanhoudende monitoring en geregelde invallen alsook doordat huiskerken het risico lopen geïnfiltreerd te worden. Bovendien is het algemeen bekend dat de autoriteiten in staat zijn mobiele telefoons van huiskerkleden af te luisteren waardoor leden hun mobiele toestellen afzetten lang voordat ze toekomen op de plaats van de viering. Huiskerken trachten hun activiteiten dan ook in alle discretie te laten doorgaan. Gevraagd hoe jullie omgingen met de risico's verbonden aan de huiskerkvieringen, verklaart u opmerkelijk genoeg dat de viering zo interessant was dat jullie niet aan de risico's dachten (CGVS Mi. (...), p. 19). Dit is weinig ernstig en valt hoegenaamd niet te verzoenen met uw verlangen tot lijfsbehoud dat u aanzette Iran te verlaten. Nochtans moet u zich bewust geweest zijn van de gevaren. Immers wist u van F. (...) dat u nooit met iemand anders over uw bekering mocht spreken omdat dit de andere leden van de huiskerk in gevaar zou brengen (CGVS Mi. (...), p. 15) en besepte u het risico dat u telefonische conversaties als bekeerling mogelijk zouden worden getapt (CGVS Mi. (...), p. 14). Bovendien staan de veiligheids- en voorzorgsmaatregelen die jullie naar eigen zeggen wel namen niet in verhouding met het risico om ontmaskerd te worden door de Iraanse autoriteiten. U verklaart hierover namelijk dat de enige voorzorgsmaatregelen van uw huiskerk eruit bestonden dat jullie met een interval van zo'n vijf à tien minuten moesten toekomen, dat u buiten de kerk geen contact mocht hebben met de andere leden en dat jullie jullie gsm bij aankomst in de huiskerk moesten uitzetten en afgeven (CGVS Mi. (...), p. 20). Merkwaardig dat de intervaltermijn zeer losjes en toch vrij kort waren, met name tussen de vijf à tien minuten. Enige afspraken voor wanneer de huiskerk in het vizier zou komen van de autoriteiten hadden jullie bovendien zelfs niet, uitgezonderd dat jullie dan simpelweg zouden moeten wegllopen (CGVS Mi. (...), p. 20). In het licht van de hierboven aangehaalde beschikbare informatie is het opnieuw wederom weinig aannemelijk dat uw huiskerk zo onvoorbereid en amateuristisch te werk ging. Als de huiskerk daadwerkelijk in een villa centraal in een boomgaard zou zijn doorgegaan (CGVS Mi. (...), p. 20), heeft enkel het apart toekomen en uitzetten van uw gsm op het moment dat u daar bent, weinig zin. Verwacht mag worden dat jullie, gezien jullie meestal naar het huis met de boomgaard gingen (CGVS Mi. (...), p. 12) een uitgewerkt evacuatieplan hadden voor het geval de autoriteiten zouden binnenstormen.

Evenzeer is het frappant dat er af en toe twee personen aanwezig waren die over een grote christelijke kennis beschikten, maar waar u voor de rest in het geheel geen informatie over kunt aanreiken (CGVS Mi. (...), p. 19). Ze werden slechts door F. (...) uitgenodigd maar niet aan jullie voorgesteld. Waarom weet u klaarblijkelijk niet want hiernaar gevraagd, antwoordt u slechts ontwijkend dat u respect had voor F. (...) (CGVS Mi. (...), p. 19). Ook werden tijdens de vieringen online toespraken gehouden door I. A. (...). U hebt echter geen idee of dit via een beveiligde verbinding was, naar eigen zeggen omdat zulke vragen niet gesteld werden (CGVS Mi. (...), p. 20). Opnieuw is uw berustende houding in deze hoogst bedenkelijk en weinig consistent met uw huidige voorgehouden vrees.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan u niet overtuigen een oprechte en diepgelovige bekering naar het christendom te hebben doorgemaakt in Iran.

Doordat uw bekering in Iran niet kan overtuigen, komt vanzelfsprekend ook de geloofwaardigheid van de problemen die u in Iran hebt ondervonden met de autoriteiten omwille van uw bekering op losse schroeven te staan. Er dient te worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende uw bekering en de hierdoor ontstane problemen in Iran, geen bewijzen neerlegt. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw verzoek om internationale bescherming zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na uw gehoor op het CGVS en dit van uw neef Me. (...) die dezelfde problemen aanhaalt, moet echter worden geconcludeerd dat jullie verklaringen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen verder ondermijnen.

Volgens uw verklaringen werd F. (...) op 15/6/1397 (= 6 september 2018 in de Gregoriaanse kalender) om vijf uur 's morgens gearresteerd waarna u quasi onmiddellijk telefonisch werd ingelicht door diens

vrouw Fa. (...). U bent vervolgens uw neef Me. (...) gaan ophalen en jullie zijn ondergedoken in Firuz Abad (CGVS Mi. (...), p. 12).

Het is echter eerst en vooral verwonderlijk dat Fa. (...) zelf niet werd gearresteerd of beschuldigd (CGVS Mi. (...), p. 22 & notities van het persoonlijk onderhoud B. M. Me. (...), d.d. 18 januari 2021, CGVS Me. (...), p. 20). Zij maakte immers ook deel uit van de huiskerk (CGVS Mi. (...), p. 17 & CGVS Me. (...), p. 20). Aangezien u uw vrees koppelt aan het feit dat F. (...) en de huiskerk in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen waren (CGVS Mi. (...), p. 22 & CGVS Me. (...), p. 15), is het moeilijk in te zien waarom de autoriteiten wel naar u op zoek zouden zijn maar Fa. (...) met rust zouden gelaten hebben. Dit plaatst reeds een eerste voorbehoud bij de door u voorgehouden problemen. Voorts is het opmerkelijk dat Fa. (...) besliste om u telefonisch in kennis te stellen van de problemen, dit in het licht dat de huiskerkleden zich bewust waren van de risico's verbonden aan het gebruik van een telefoon (CGVS Mi. (...), p. 20 & GVS Me. (...), p. 14). Indien de huiskerk daadwerkelijk in het vizier was van de Iraanse autoriteiten en Fa. (...) telefonisch de leden van de huiskerk heeft verwittigd – u weet het merkwaardig genoeg niet en hebt het evenmin gevraagd (CGVS Mi. (...), p. 22) -, zou ze de ledenlijst van de huiskerk op deze manier op een dienblad aan de Iraanse autoriteiten gegeven hebben, zeker gezien zij de echtgenote van F. (...) was en hoogst vermoedelijk afgeluisterd werd. Het is dan ook niet in te zien waarom Fa. (...) niet op een andere manier zou hebben getracht u te verwittigen. Zo blijkt uw dorp immers niet groot, kende iedereen er elkaar en is Fa. (...) een aangetrouwd familielid (CGVS Me. (...), p. 14).

Evenmin weet noch u noch Me. (...) door welke overheidsdienst F. (...) werd gearresteerd of wat hem ten laste wordt gelegd (CGVS Mi. (...), p. 21 & 22 en CGVS Me. (...), p. 20 & 21). Voorts hebben jullie geen idee of er nog andere leden werden gearresteerd (CGVS Mi. (...), p. 21 & CGVS Me. (...), p. 21). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van uw asielrelaas en bijgevolg van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die niet in overeenstemming te brengen is een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovendien is het frappant dat u en Me. (...) tegenstrijdig zijn voor wat betreft de plaats waar F. (...) werd gearresteerd. U bent degene die uit eerst hand de informatie kreeg van Fa. (...) en gevraagd naar de plaats van F.'s (...) arrestatie, verklaart u dit niet te weten (CGVS Mi. (...), p. 21). Dezelfde vraag werd gesteld aan Me. (...) en volgens hem werd F. (...) gearresteerd in zijn huis (CGVS Me. (...), p. 20). Dit is geen onbelangrijk detail in jullie asielrelaas waardoor van u beiden verwacht kan worden dat jullie hier coherent kunnen op antwoorden. Ook over de wijze hoe jullie zich, eens in veiligheid, hebben geïnformeerd over het lot van F. (...) en dus onrechtstreeks over jullie vervolgingsmotieven in Iran, leggen u en uw neef Me. (...) tegenstrijdige verklaringen af. Waar u verklaart dat u eenmalig contact hebt kunnen maken met Fa. (...) (CGVS Mi. (...), p. 21), blijkt uit de verklaring van Me. (...) dat jullie nooit dergelijk contact gehad hebben (CGVS Me. (...), p. 21). Deze tegenstrijdigheid is pertinent aangezien jullie dezelfde problemen aanhalen en in hetzelfde opvangcentrum verblijven, waardoor verwacht kan worden dat jullie beiden op de hoogte en dat jullie verklaringen hieromtrent coherent zijn. Bovendien kunnen de verantwoordingen voor jullie gebrek aan informatie niet als afdoende worden beschouwd. Jullie halen namelijk zelf de genaamde A. M. (...) aan (CGVS Mi. (...), p. 21 & CGVS Me. (...), p. 15) die betrokken was bij de problemen en die door zowel uw moeder, uw zus als Me. (...) zijn zus werd herkend toen de autoriteiten jullie kwamen arresteren en die ook betrokken was bij de sluiting van Me. (...) zijn winkel (CGVS Mi. (...), p. 21 & CGVS Me. (...), p. 6, 15). Bijgevolg kan niet ingezien worden waarom u niet minstens via uw zus - of Me. (...) via zijn zus - zou kunnen achterhalen hebben tot welke overheidsdienst deze man behoort om zo te weten welke Iraanse overheidsinstantie er precies naar u op zoek is (CGVS Mi. (...), p. 21 & CGVS Me. (...), p. 21). Daarnaast is uw bewering dat u niets aan uw zus kan vragen omdat ze anders in gevaar zou komen, weinig consistent met uw verklaring dat u met behulp van haar wel éénmalig contact hebt kunnen leggen met Fa. (...) (CGVS Mi. (...), p. 21). Het is overigens frappant dat de Iraanse autoriteiten tijdens de zoeking tegen uw familieleden hebben gezegd dat u zich moest aanmelden bij de politie (CGVS Mi. (...), p. 23) doch daarbij klaarblijkelijk niet gezegd hebben tot welke dienst zij zelf behoorden, noch bij welke dienst u zich dan wel zou moeten aanbieden (CGVS Mi. (...), p. 23).

Tot slot is het toch opmerkelijk dat u bij de DVZ heeft nagelaten de tweede inval bij u thuis te vermelden (CGVS Mi. (...), p. 23), noch wanneer u naar een overzicht van de feiten werden gevraagd, noch wanneer er specifiek werd gevraagd of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad noch wanneer u gevraagd werd of u nog iets toe te voegen had (vragenlijst CGVS, vraag 3.5, 3.8). Ook al was u in Bosnië toen u te horen kreeg van uw zus dat de autoriteiten een tweede bezoek hadden gebracht aan uw huis, verwacht mag worden dat u dit sleutelement in uw asielmotieven,

gezien de autoriteiten daarmee aantoonde u daadwerkelijk te volgen en te willen arresteren, dan ook niet onvermeld zou laten wanneer u de kans krijgt over de redenen te vertellen waarom u internationale bescherming wenst te verkrijgen. Uw verklaring voor dit nalaten, namelijk dat u niet wist dat u dit moest melden (CGVS Mi. (...), p. 23), volstaat in deze niet, te meer daar zoals aangegeven meermaals de kans toe had. U hebt de eerste huiszoeking immers wel vermeldt. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u slechts de vragen beantwoordt hebt (CGVS Mi. (...), p. 13). Wederom volstaat deze verklaring niet. Als u op de vragen wel kan antwoorden dat de Iraanse autoriteiten een huiszoeking hebben verricht, kan niet ingezien worden waarom u hierbij niet onmiddellijk vermeldt dat er in feite twee bezoeken van de Iraanse autoriteiten waren. Voor wat betreft Me. (...) dient eveneens te worden vastgesteld dat hij bij de DVZ een bezoek van de autoriteiten bij zijn thuis achterwege liet. Zo gaf hij er weer dat de autoriteiten tot tweemaal toe bij zijn thuis waren geweest (vragenlijst CGVS B. M. Me. (...), d.d. 1 maart 2019, vraag 3.5), terwijl hij tijdens zijn onderhoud op het CGVS aangeeft dat de autoriteiten driemaal zijn langsgeweest (CGVS Me. (...), p. 15). De vaststelling dat jullie beiden nagelaten hebben een niet zo onbelangrijk element betreffende jullie voorgehouden vervolgingsfeiten te vermelden bij de DVZ, hypothekeert eens te meer de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde gebeurtenissen.

Aangezien zowel uw voorgehouden bekering alsook de problemen die jullie hierdoor met de Iraanse autoriteiten gehad zou hebben weinig geloofwaardig zijn, zijn ook de omstandigheden van jullie vertrek weinig waarschijnlijk. Dat jullie – zelfs indien jullie mogelijk in het vizier zouden geweest zijn, qoud non - het risico hebben genomen om Iran te ontvluchten via de luchthaven weliswaar met een vals paspoort (CGVS Mi. (...), p. 20 & CGVS Me. (...), p. 12) is verwonderlijk. Hoewel u beiden een naam opgeeft die in het valse paspoort zou vermeld zijn (CGVS Mi. (...), p. 20 & CGVS Me. (...), p. 12), kan u geen van beiden de geboortedatum meedelen van jullie valse identiteit (CGVS Mi. (...), p. 20 & CGVS Me. (...), p. 12). Ter verklaring zegt u dat u van de smokkelaar niet te veel in het paspoort mocht kijken (CGVS Mi. (...), p. 20). Me. (...) had naar eigen zeggen zoveel stress dat hij op dat moment aan niets dacht (CGVS Me. (...), p. 12). Gevraagd of er afspraken waren in geval van een mogelijke controle van uw identiteitsgegevens stelt u van niet (CGVS Mi. (...), p. 20). Gevraagd of u de naam en geboortedatum van buiten moest leren, benadrukte de smokkelaar slechts dat u zich niet moest concentreren op de details (CGVS Mi. (...), p. 20). In het licht van jullie voorgehouden vrees is het echter weinig aannemelijk dat jullie op dergelijke onvoorbereide manier de mogelijke controles op de luchthaven zijn tegemoet gegaan.

Hier kan aan toegevoegd worden dat u uw eigen paspoort niet voorlegt en u tegenstrijdig in uw verklaringen hieromtrent bent. Bij de DVZ geeft u namelijk aan dat u uw paspoort hebt achtergelaten in Iran wanneer u hier specifiek naar wordt gevraagd (verklaring DVZ B. D. Mi. (...), d.d. 20 mei 2019, vraag 24). Op het CGVS beweert u daarentegen nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (CGVS Mi. (...), p. 8). Hiermee geconfronteerd antwoordt u ontwijkend en begint u over uw melikaart of Iraanse identiteitskaart waarbij u vermeldt dat werd neergeschreven dat u deze had verloren tijdens uw reis (CGVS Mi. (...), p. 8) hetgeen ook zo werd genoteerd bij DVZ doch bij vraag 25, terwijl u voor wat betreft uw melli-kaart bij het CGVS daarentegen meedeelt dat deze in werkelijkheid bij uw vader in Iran is (CGVS Mi. (...), p. 8). Verwacht mag worden dat een verzoeker om internationale bescherming van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn aanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de bevoegde instanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De asieliinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uw paspoort is bovendien bij uitstek een document dat zowel uw identiteit en nationaliteit alsook uw eerdere plaatsen van verblijf toont en is bijgevolg een uiterst waardevol document in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt. Aangezien u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent uw paspoort en hieromtrent geen afdoende verantwoording geeft, rijst het vermoeden dat u uw paspoort mogelijk moedwillig achterhoudt om de informatie die erin vervat is achter te houden, temeer u Iran verlaten hebt en in eerste instantie naar Servië gereisd bent in een periode dat dit land visumvrij was voor Iraanse onderdanen. Het gegeven dat u waarschijnlijk doelbewust de documenten achtergehouden hebt, dit teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt betreffende de door u aangehaalde asielmotieven, het brengt ook uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang."

Bovenstaande vaststellingen hypothekeren bijgevolg ook uw beweringen als zou u via Mi. (...) in contact gekomen zijn met het christendom en dezelfde problemen gekend hebben. Toch kan ten overvloede nog opgemerkt worden dat ook uw verklaringen over uw bekering niet geloofwaardig zijn.

Zoals Mi. (...) zijn bekering roept het gegeven dat u zich bijzonder snel bekeerde tot het christendom evenzeer ernstige vragen op. Op het moment van uw bekering was u immers niet gelovig (CGVS Me.

(...), p. 15). Meer nog, u geloofde niet in God, had geen nood aan religieuze zingeving en werd door uw ouders niet gedwongen tot het islamitisch geloof, haar tradities en rituelen. Ieder werd volgens u beoordeeld op zijn daden (CGVS Me. (...), p. 16). Dat u plotsklaps uw geloof vond in het christendom is dan ook weinig ernstig. Gevraagd waarom dit dan kwam, antwoordt u dat u tot dan toe niets bereikt had en enkel angst, woede en verdriet voelde, terwijl u bij het christendom een goed gevoel kreeg en vervolgens rust, liefde en vriendschap voelde (CGVS, p. 17). Dergelijke clichématige en algemene antwoorden overtuigen evenwel niet, aangezien u tot dan toe geen kennis had over het christendom uitgezonderd hetgeen u uit schoolboeken geleerd had (CGVS Me. (...), p. 17). Zo sprak Mi. (...) u voor het eerst aan op 3 khordad 1397 (25 mei 2018) waarna u reeds bij het tweede bezoek aan F. (...), op 15 khordad 1397 (5 juni 2018) een volgeling van Jezus Christus werd (CGVS Me. (...), p. 13-14). Geconfronteerd met de vaststelling dat u toch wel over bijzonder weinig kennis beschikte over het christendom op het moment dat u zich bekeerde, antwoordt u dat u uw hart gegeven hebt nadat u de film over Jezus Christus gezien had en dat Mi. (...) en F. (...) met u over de liefde van Jezus Christus spraken (CGVS Me. (...), p. 17). Een vrijwillige bekering naar het christendom, zeker in een islamitisch land als Iran, is een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis is waarvan men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u tot het besluit komt als christen door het leven te willen gaan louter op basis van enkele gesprekken en een film, kan dan ook niet overtuigen. Des te meer daar u in het geheel geen zicht heeft op de bekering van Mi. (...) – de man die u in aanraking bracht met het christendom (CGVS Me. (...), p. 16), noch op de bekering van F. (...) (CGVS Me. (...), p. 18). Dat Mi. (...) en F. (...) u over de liefde van Jezus spraken, maar u daarbij niet zouden hebben ingelicht over hun eigen bekering (CGVS Me. (...), p. 16 & 18) kan niet worden verstaan, gezien hun bekeringsproces net u zou kunnen aanmoedigen zich ook te bekeren. Minstens kan verwacht worden dat u hierover het een en ander met hen hebt doorgesproken vooraleer u met uw achtergrond zelf tot het besluit kon komen dat u gelooft in het christendom. Bovenstaande vaststellingen plaatsen bijkomend de nodige kanttekeningen bij de oprechtheid van uw beweerde nieuwe geloof.

Voor wat betreft u geloofspraktijk in Iran verklaart u hiernaar gevraagd enerzijds nogal algemeen dat het christelijk geloof geen religie maar een levenswijze is. Zo is het christendom volgens u een liefde die je hebt waarbij je niet snel wraak wil nemen, waarbij je vergeeft en waarbij je vriendelijk bent. Kortom een spiegelbeeld zijn van god waarbij je gedrag toont hoe dicht je bij God staat (CGVS Me. (...), p. 18). Dergelijke algemene eigenschappen exclusief toeschrijven aan het christendom is evenzeer weinig ernstig van u. U bent opgegroeid en opgevoed in een islamitisch land (CGVS Me. (...), p. 16). Er kan dan ook niet worden ingezien dat u deze eigenschappen niet zou hebben waargenomen bij moslims/mensen uit uw omgeving en slechts toeschrijft aan christenen, te meer u voor u zich bekeerde, er van overtuigd was dat iemand beoordeeld dient te worden op zijn daden, los van enige geloofsbeleving (CGVS Me. (...), p. 16). Bijgevolg slaagt u er niet in concreet aan te tonen wat uw nieuwe geloof voor u betekende in Iran hetgeen wederom de oprechtheid van uw beweerde bekering ondermijnt.

De voorgaande elementen die wijzen op het tekort aan geloofwaardigheid inzake uw bekering tot het christendom zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde religieuze activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/ of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Dat aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt allereerst al een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en doet sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België bij de kerk van Doornik bent aangesloten (CGVS Me. (...), p. 20), teneinde op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Ofschoon u aanbevelingsbrieven van de heer K. (...) en van

B. H. (...) en C. C. (...) voorlegt alsook een doopcertificaat, videofragmenten en enkele foto's betreffende uw geloofspraktijk in België (CGVS Me. (...), p. 9), kan er aan dergelijke documenten maar bewijskracht worden toegekend voor zover ze kaderen in een geloofwaardig relaas hetgeen zoals blijkt uit voorgaande, geenszins het geval is. Bovendien bewijzen dergelijke documenten enkel dat u toenadering gezocht hebt tot een geloofsgemeenschap in België, dat u daar daadwerkelijk enkele keren aanwezig bent geweest en dat men u daar gedoopt heeft. Ze bewijzen op zich niet dat u een overtuigde en diepgelovige bekering hebt ondergaan.

Het CGVS zal niet ontkennen dat u over enige (basis-)kennis beschikt betreffende het christendom (CGVS Me. (...), p. 23). U verklaart ook dat u de Bijbel hebt gelezen en bijbelstudie volgt (CGVS Me. (...), p. 10). Op basis hiervan kan er enkel vastgesteld worden dat u zich erg heeft ingespannen om te studeren en aan religieuze kennisvergaring te doen. Hieruit alleen kan echter de oprechtheid van uw bekering niet blijken.

Dat u op uw openbaar facebookprofiel en onder uw eigen naam naast religieuze boodschappen ook veelvuldig foto's post van uw kerkgang, veranderen geenszins bovenstaande vaststellingen. U gebruikt het facebookprofiel naar eigen zeggen om de blijde boodschap te verspreiden (CGVS Me. (...), p. 8). U hebt het facebookprofiel pas in gebruik na uw aankomst in België (CGVS Me. (...), p.8). U beweert weliswaar dat u uw schoonbroer werd aangesproken door iemand van de ettelaat naar aanleiding van uw post op facebook (CGVS Me. (...), p. 5), doch dit is een blote bewering die u allerminst aannemelijk weet te maken. U weet immers niet wie die bedreigingen precies geuit heeft, wat opmerkelijk is aangezien uw schoonbroer K. (...) die persoon kent (CGVS Me. (...), p. 5). Bijgevolg kan niet ingezien worden waarom uw zus u niet zou meegedeeld hebben over wie het precies gaat (CGVS Me. (...), p. 5), te meer u nog steeds contact hebt met haar. Bovendien hebben noch u noch Mi. (...) ondanks de bedreigingen ten aanzien van familieleden, de foto's hierna verwijderd en hebben jullie familieleden desondanks evenmin enige verdere problemen gekend (CGVS Mi. (...), p. 5 & CGVS Me. (...), p. 5). Er kan niet worden ingezien worden waarom u familieleden in gevaar zou brengen door dergelijke posts op Facebook indien u enkel wil prediken. Dit kan u immers ook onder een alias. Hiermee geconfronteerd stelt u slechts dat het aan u is om het woord te verspreiden en zal God uw familie behoeden (CGVS Me. (...), p. 8). Uw verklaring getuigt van een bijzonder merkwaardige en nogal fatalistische ingesteldheid ten aanzien van uw familieleden in Iran. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw blote bewering dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw christelijke posten op uw facebookprofiel. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom en ook van uw christelijk geïnspireerd facebookprofiel, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's wist alvorens terug te keren naar Iran. Bovendien hebt u het facebookprofiel pas na uw vertrek uit Iran in gebruik genomen (CGVS Me. (...), p. 8) en blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Op basis van het geheel van bovenstaande argumenten dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is werd aan het administratief dossier gevoegd.

De overige documenten die u neerlegde, namelijk uw originele shenasnameh (Iraans geboortebewijs), uw Iraanse identiteitskaart en Iraans rijbewijs wijzingen bovenstaande vaststellingen niet. Uw nationaliteit en identiteit worden niet betwist. Betreffende de foto die u voorlegt en waarvan u beweert dat hierop A. M. (...), uw Nemesis in Iran, staat afgebeeld dient te worden opgemerkt dat op basis van deze foto geenszins is uit te maken dat u in Iran daden van vervolging hebt ondergaan vanwege deze man. In dezelfde lijn bewijst de foto van uw gehavende aangezicht niets. Uit deze foto kan niet opgemaakt worden waar hij getrokken werd, noch hoe en wanneer u deze verwondingen zou hebben opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Wat betreft vooreerst het betoog van verzoekende partij dat haar verzoek om internationale bescherming niet op individuele wijze werd onderzocht, nu verwezen wordt naar de beslissing die genomen werd in hoofde van haar neef Mi., duidt de Raad erop dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij Iran verlaten heeft samen met haar neef Mi. en dit omdat zij problemen kenden met de Iraanse autoriteiten omwille van hun bekering (notities CGVS Me., p. 12-15). Ook zou zij volgens haar verklaringen in Iran interesse hebben gekregen in het christendom en vervolgens bekeerd zijn nadat haar neef Mi. haar over het christendom had gesproken (notities CGVS Me., p. 12-15). Gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoekende partij met dat van haar neef Mi., is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht verwees naar de beslissing die ten aanzien van deze laatste werd genomen. Deze handelwijze betekent geenszins dat haar verzoek om internationale bescherming niet ernstig of niet individueel werd onderzocht. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat verwerende partij in de ten aanzien van verzoekende partij genomen beslissing ook verschillende vaststellingen doet die betrekking hebben op de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming in hoofde steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar neef, Mi. B. D., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 264 688. In het bijzonder dient te worden vastgesteld dat voor wat betreft haar bekering in Iran, haar geloofspraktijk in Iran en de problemen die zij hierdoor kent met de Iraanse autoriteiten, haar relaas gebaseerd en gelijkaardig is aan het relaas van haar neef. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich desbetreffend in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar neef tegen de in zijnen hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 15 juli 2021. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij dezelfde stukken 3-17 als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van haar neef.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 264 480 van 29 november 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan Mi. B. D. Het arrest genomen in hoofde van de neef van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en Fars te zijn. U bent geboren op (...) in Shiraz en hebt uw hele leven in Kavar bij uw ouders gewoond. Uw beide ouders en uw zus wonen er nog steeds. U hebt hogere studies gevolgd aan de universiteit van Nejriz waar u een bachelor mechanica behaalde en u werkte als technisch expert voor het bedrijf Bahman Diesel. U bent ongehuwd en kinderloos.

U bent opgegroeid in een religieuze, islamitische familie en maatschappij doch zelf geloofde u niet. Hoewel u het financieel goed had, voelde u zich evenwel leeg. U dacht dat god niet bestond en had zelfmoordgedachten omdat u alles schijn vond, geen hoop had, moe was van de situatie en vond dat u nutteloos aan het leven was. U vertelde dit aan uw neef F. D. (...) waarna hij voor u heeft gebeden om u te kalmeren. Dit was in de eerste maand farvardin van 1397 (april 2018) en zo kwam u in aanraking met het christendom.

U sprak met F. (...) over het christendom, bekeek een film over Jezus Christus en had de bijbel in pdf-formaat op uw computer. U leerde zo de echte god kennen en op 17 farvardin 1397 (6 april 2018) hebt u beslist om uw hart aan Jezus Christus te geven. U ging met F. (...) mee naar zijn huiskerk waarvan u in totaal vijftien à zestien vieringen bijwoonde die behalve de eerste, allemaal plaatsvonden in een villa in de boomgaard van M. B. (...), één van de leden van de huiskerk. Om de twee weken werd hierbij online over het woord Gods gesproken door I. A. (...), een man die u later in België opnieuw zou ontmoeten.

Twee maanden nadat u zelf bekeerd was tot het christendom bracht u ook uw neef Me. B. M. (...) (OV. (...)) in contact met het christendom, met F. (...) en met de huiskerk. Onder uw invloed heeft Me. (...) zich eveneens bekeerd tot het christendom.

Op 15 shahrivar 1397 (6 september 2018) kreeg u telefonische het bericht van de vrouw van F. (...) dat de Iraanse autoriteiten F. (...) die ochtend hadden gearresteerd. U hebt onmiddellijk contact opgenomen met uw neef Me. (...) en jullie zijn gedurende een week gaan onderduiken bij een tante van Me. (...) in

Firuz Abad. Diezelfde dag zijn agenten bij u thuis langs geweest en hebben er een doorzoeking gedaan waarbij onder meer uw computer met de bijbel in pdf-formaat in beslag werd genomen.

Na een week te hebben ondergedoken in Firuz Abad zijn Me. (...) en u naar Teheran getrokken waar jullie in contact kwamen met een smokkelaar. Deze bezorgde jullie een vals paspoort waarmee jullie via de luchthaven van Teheran Iran hebben verlaten op 22 shahrivar 1397 (20 september 2018). Via Servië, Bosnië en een aantal voor u onbekende landen, zijn jullie op 20 november 2018 in België toegekomen. Wanneer u in Bosnië was, vernam u dat agenten nog een tweede maal bij u thuis geweest waren en dat ze bijgevolg nog steeds naar u op zoek waren.

Op 21 november 2018 hebt u samen met uw neef Me. (...) een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Iran vreest u net als uw neef de Iraanse autoriteiten en voor uw leven omwille van uw bekering.

Na uw vertrek uit Iran zijn de autoriteiten nogmaals u bij u thuis geweest op zoek naar u.

In België bent u aangesloten bij de protestantse kerk in Doornik waar u gedoopt bent op 21 april 2019 en waar u bijbellessen volgt. U onderhoudt tevens een openbaar facebookprofiel onder uw eigen naam waarop u christelijke boodschappen en foto's van uw doopsel plaatst om op die manier anderen in contact te brengen met het christendom.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele shenasnameh (Iraans geboortebewijs) voor, uw origineel Iraans rijbewijs, uw originele Iraanse militaire dienstvaart, uw doopakke, aanbevelingsbrieven van de heer K. (...) en van B. H. (...) en C. C. (...), allen aangesloten bij de kerk van Doornik, alsook enkele foto's en printscreens betreffende uw geloofspraktijk in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering (vragenlijst CGVS d.d. 20 mei 2019, punt 3.4; notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 19 januari 2021, CGVS Mi. (...), p. 11, 15, 16 & 18). U kan echter niet overtuigen een oprechte en diepgelovige bekering te hebben doorgemaakt, waardoor uw asielmotieven niet aannemelijk bevonden worden.

Uw uiterst snelle bekering tot een andere godsdienst roept met name zeer ernstige vraagtekens op. In minder dan een maand tijd zou u namelijk tot uw geloof in het christendom zijn gekomen, dit terwijl u kritisch praatte over de islam tegen uw kameraden, de islam u een leeg gevoel gaf en u zelfs zelfmoordneigingen had omwille van de islam (CGVS Mi. (...), p. 11, 14, 15, 16 & 18). Verwacht mag worden dat u dan ook kritischer zou staan wanneer u in aanraking komt met een nieuwe religie. Het tegendeel is echter waar. In de eerste maand, genaamd farvardin, van het jaar 1397 werd u voor het eerst door F. (...) aangesproken over het christendom. Op 17 farvardin 1397 (6 april 2018) zou u dan beslist hebben om uw hart aan Jezus Christus te geven en reeds twee weken later, op 31 farvardin 1397, zou u dan voor het eerst een viering hebben bijgewoond (CGVS Mi. (...), p. 16, 18, 19). Nochtans is een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom, zeker in een islamitisch land als Iran, een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis waarbij men zou verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Van enige overtuigende reflectie of geloofwaardige studie is bij u echter geen sprake. Op het moment dat F. (...) u in aanraking brengt met het christendom beschikte u zelfs over geen enkele informatie inzake het christendom aangezien het volgens u niet mogelijk is in Iran iets op te zoeken over andere religies (CGVS Mi. (...), p. 14). Het is zelfs strafbaar voegt u toe (CGVS Mi. (...), p. 14). Hetgeen u leerde over het christendom kwam uit een film over het leven van Jezus Christus en uit de gesprekken die u met F. (...) voerde (CGVS Mi. (...), p. 18). Een film en enkele gesprekken op slechts enkele dagen tijd kunnen bezwaarlijk getuigen van een diepgaande reflectie noch van een aanvaardbare studie. Gevraagd wat u dan over de streep getrokken heeft om u zo snel te bekeren, komt u niet verder dat te stellen dat F. (...) u uitgelegd heeft wie de echte god is, dat iedereen een kind van god is en dat er rechtstreeks contact mogelijk is met de christelijke god zonder tussenkomst van derden (CGVS Mi. (...), p. 18). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van toch wel een ingrijpende gebeurtenis bij een individu weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen

dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen bekering onaannemelijk wordt. Dat u beweert dat u deze boodschap van F. (...) (zomaar) aanvaard hebt en u zichzelf vanaf dan een christen voelt (CGVS Mi. (...), p. 18) is weinig ernstig. Voor een persoon die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde en aldus aantoonde kritisch ingesteld te zijn is dit opmerkelijk. Uw afkeer voor de islam ging namelijk dermate ver dat u vond dat alles binnen de islam schijn was (CGVS Mi. (...), p. 13), zelfs dat u vond dat er geen god bestond (CGVS Mi. (...), p. 15) en bovendien had u suïcidale gedachten (CGVS Mi. (...), p. 16). Deze vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde kennismaking met en bekering tot het christendom in Iran.

Ook de reden waarom u in eerste instantie naar F. (...) gestapt bent, mist aannemelijkheid. Zo stelt u dat u voor uw bekering niet gelovig was, dat u geen contact vond met God in de islam en dat u dit als een gemis ervaarde (CGVS Mi. (...), p. 12-13). U kampte met suïcidale gedachten waarmee u uiteindelijk te rade ging bij F. (...) (CGVS Mi. (...), p. 15). Indien u daadwerkelijk het contact met god als een gemis ervaarde, kan worden verwacht dat u kan duiden op welke manier u hiermee omging en naar welke oplossingen u zelf al had gezocht. Op de vraag op welke manier u dan op zoek ging naar contact met God vooraleer u zich bekeerde, stelt u slechts dat dat niet mogelijk was (CGVS Mi. (...), p. 13). Gevraagd op welke manier u het gemis dan trachtte in te vullen, antwoordt u dat uw wensen aan God niet uitkwamen, dat je je wensen niet kon stellen aan de echte God (CGVS Mi. (...), p. 13). Vervolgens gevraagd op welke manieren u dan de echte God hebt trachten te vinden (CGVS Mi. (...), p. 13) kan u enkel verklaren dat u uw wensen bij de imam stelde, maar dat het niets opleverde (CGVS Mi. (...), p. 14). Uit dergelijke summiere antwoorden komt wederom een weinig doorleefde houding naar voor. Bovendien hebt u evenmin geïnformeerd naar andere religies (CGVS Mi. (...), p. 14). Als u slechts tot een geloof kan komen wanneer u een bewijs in handen krijgt – in concreto uw wensen die al dan niet uitkomen – kan wederom niet ingezien worden hoe u dit dan wel in het christendom zou hebben gevonden. In de context van religie is geloven immers bij uitstek het hebben van een persoonlijk vertrouwen in opvattingen waarvoor geen bewijs bestaat.

Zoals ook blijkt uit uw eigen verklaringen is het in het geheel niet evident om in Iran over het christendom te spreken, zelfs niet tegen uw naaste en dichtste vrienden (CGVS Mi. (...), p. 14). Dat F. (...) u dan toch onmiddellijk in contact bracht met het christendom nadat u hem over uw geloofscrisis en uw suïcidale gedachten vertelde, is dan ook verwonderlijk. Hij was uw neef, had contact met uw andere gezinsleden en kwam langs bij uw ouders (CGVS Mi. (...), p. 17). Hij wist dus dat uw vader en meer algemeen uw hele familie religieus waren (CGVS Mi. (...), p. 14). Voordien wist u ook niet dat hij bekeerd was (CGVS Mi. (...), p. 17). Dat F. (...) dan zo'n risico nam u zijn geheim uit de doeken te doen en u zo snel liet meestappen in zijn geloofsgemeenschap, is zeer merkwaardig. Nog frappanter is dat u er hoegenaamd geen enkel zicht heft op de bekering van F. (...) zelf. U weet niet wanneer uw neef is bekeerd, noch wat de precieze aanleiding hiertoe was (CGVS Mi. (...), p. 17). Dat F. (...) zijn eigen 'bekeringstraject' niet wilde zeggen, alsook niet door wie en hoe hij was bekeerd, voor uw eigen belang, is niet ernstig en haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw eigen bekeringstraject in ernstige mate onderuit. Gezien jullie familieband en het grote wederzijdse vertrouwen dat tussen jullie bestond (CGVS Mi. (...), p. 15 & 16), kan verwacht worden dat hij u in detail over zijn bekeringstraject verteld zou hebben, te meer u snel te overtuigen van jullie nieuwe geloof. Van u kan minstens verwacht worden dat u een concreet antwoord wilde op de vragen die u hem hierover stelde alvorens het christendom te aanvaarden op basis van de algemene en nogal vage boodschap dat iedereen een kind van god is en er binnen het christendom rechtstreeks contact met god mogelijk is. Eender welk geloof berust immers op een innerlijke betrokkenheid tot en geloof in het bestaan van god. Dat u niet meer in het bestaan van god geloofde maar op basis van het weinige dat F. (...) u zei, plotsklaps overtuigd bent van een christelijke god, is niet in te zien.

Naar analogie van F. (...) bij u, is het nog frappanter dat u in staat was om neef Me. (...) te overtuigen van het christendom terwijl u zelf nog maar goed twee maanden bekeerd was, bovendien door één van de eerste – en in de Iraanse context zeker niet onbelangrijke – aanbevelingen van F. (...) compleet in de wind slaat, namelijk dat u hier met niemand mocht over spreken (CGVS Mi. (...), p. 15). Dat u toch besluit om Me. (...) in te lichten over uw bekering en u bovendien zelfs niet de bedenking maakte om dit eerst met F. (...) te overleggen, temeer F. (...) Me. (...) immers zelf ook kende (CGVS Mi. (...), p. 15), is allerm minst aannemelijk. Uw verklaring dat u er onbewust over gesproken hebt en er niet over nagedacht had (CGVS Mi. (...), p. 15) is in de Iraanse context en het expliciete verbod van F. (...), niet geloofwaardig. Er kan ook niet verstaan worden dat iemand die slechts twee maanden eerder kennigemaakt heeft met een nieuwe religie in staat zou zijn zo overtuigend en kennisvol over die religie te prediken dat die derde persoon ook beslist zijn hart aan die religie te geven (CGVS Mi. (...), p. 151). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw voorgehouden bekering in Iran.

De oprechtheid van uw bekering wordt verder in vraag gesteld, doordat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw geloofspraktijk in Iran zelf. Nadat u zich bekeerde kon u zich naar eigen zeggen enkel

verder in het christendom verdiepen via de film en de bijbel die u las waarbij u uw vragen slechts kon voorleggen aan F. (...) (CGVS Mi. (...), p. 18). Hier zou men van verwachten dat u als recente bekeerling enkele zeer pertinente vragen over de nieuwe religie zou hebben gehad, te meer daar u, zoals eerder gezegd, zeer kritisch afgestapt was van de religie die u met de paplepel had meegekregen. Hiernaar gevraagd komt u echter niet verder dan de stellen dat uw eerste vraag was hoe Jezus beschouwd werd als god en dat u vele vragen had (CGVS Mi. (...), p. 18). Daarop concreter gevraagd welke pertinente vragen u dan ook had toen u de bijbel las, antwoordt u ontwijkend dat F. (...) een goede leerkracht was die alles goed uitlegde en herhaalt u slechts opnieuw de vraag waarom Jezus als god beschouwd werd (CGVS Mi. (...), p.18). Opnieuw gevraagd of u nog andere kritische vragen had, antwoordt u evenwel opnieuw ontwijkend dat u tijdens de vieringen vragen stelde en F. (...) uitleg gaf (CGVS Mi. (...), p. 18). Tot driemaal toe werd u de kans geboden om te concretiseren hoe uw gedachtegang was tijdens uw bekeringsproces, meer bepaald welke vragen u had terwijl u zich verdiepte in het christendom. Dat u er niet in slaagt hier een enigszins gedetailleerd en persoonlijk antwoord op te bieden, ondermijnt verder de oprechtheid van uw beweerde bekering in Iran.

Voorts verklaart u voor wat betreft uw geloofspraktijk dat u vanaf 31 farvardin 1397 een vijftien- à zestiental keren naar de huiskerkvieringen van F. (...) bent geweest waarbij er een acht- à tiental personen aanwezig waren (CGVS Mi. (...), p. 19). Inzake huiskerken blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat de Iraanse autoriteiten een klimaat van angst gezaaid hebben bij leden van huiskerken, dit door aanhoudende monitoring en geregelde invallen alsook doordat huiskerken het risico lopen geïnfiltreerd te worden. Bovendien is het algemeen bekend dat de autoriteiten in staat zijn mobiele telefoons van huiskerkleden af te luisteren waardoor leden hun mobiele toestellen afzetten lang voordat ze toekomen op de plaats van de viering. Huiskerken trachten hun activiteiten dan ook in alle discretie te laten doorgaan. Gevraagd hoe jullie omgingen met de risico's verbonden aan de huiskerkvieringen, verklaart u opmerkelijk genoeg dat de viering zo interessant was dat jullie niet aan de risico's dachten (CGVS Mi. (...), p. 19). Dit is weinig ernstig en valt hoegenaamd niet te verzoenen met uw verlangen tot lijfsbehoud dat u aanzette Iran te verlaten. Nochtans moet u zich bewust geweest zijn van de gevaren. Immers wist u van F. (...) dat u nooit met iemand anders over uw bekering mocht spreken omdat dit de andere leden van de huiskerk in gevaar zou brengen (CGVS Mi. (...), p. 15) en beseft u het risico dat u telefonische conversaties als bekeerling mogelijk zouden worden getapt (CGVS Mi. (...), p. 14). Bovendien staan de veiligheids- en voorzorgsmaatregelen die jullie naar eigen zeggen wel namen niet in verhouding met het risico om ontmaskerd te worden door de Iraanse autoriteiten. U verklaart hierover namelijk dat de enige voorzorgsmaatregelen van uw huiskerk eruit bestonden dat jullie met een interval van zo'n vijf à tien minuten moesten toekomen, dat u buiten de kerk geen contact mocht hebben met de andere leden en dat jullie jullie gsm bij aankomst in de huiskerk moesten uitzetten en afgeven (CGVS Mi. (...), p. 20). Merkwaardig dat de intervaltermijn zeer losjes en toch vrij kort waren, met name tussen de vijf à tien minuten. Enige afspraken voor wanneer de huiskerk in het vizier zou komen van de autoriteiten hadden jullie bovendien zelfs niet, uitgezonderd dat jullie dan simpelweg zouden moeten wegllopen (CGVS Mi. (...), p. 20). In het licht van de hierboven aangehaalde beschikbare informatie is het opnieuw wederom weinig aannemelijk dat uw huiskerk zo onvoorbereid en amateuristisch te werk ging. Als de huiskerk daadwerkelijk in een villa centraal in een boomgaard zou zijn doorgedaan (CGVS Mi. (...), p. 20), heeft enkel het apart toekomen en uitzetten van uw gsm op het moment dat u daar bent, weinig zin. Verwacht mag worden dat jullie, gezien jullie meestal naar het huis met de boomgaard gingen (CGVS Mi. (...), p. 12) een uitgewerkt evacuatieplan hadden voor het geval de autoriteiten zouden binnenstormen.

Evenzeer is het frappant dat er af en toe twee personen aanwezig waren die over een grote christelijke kennis beschikten, maar waar u voor de rest in het geheel geen informatie over kunt aanreiken (CGVS Mi. (...), p. 19). Ze werden slechts door F. (...) uitgenodigd maar niet aan jullie voorgesteld. Waarom weet u klaarblijkelijk niet want hiernaar gevraagd, antwoordt u slechts ontwijkend dat u respect had voor F. (...) (CGVS Mi. (...), p. 19). Ook werden tijdens de vieringen online toespraken gehouden door I. A. (...). U hebt echter geen idee of dit via een beveiligde verbinding was, naar eigen zeggen omdat zulke vragen niet gesteld werden (CGVS Mi. (...), p. 20). Opnieuw is uw berustende houding in deze hoogst bedenkelijk en weinig consistent met uw huidige voorgehouden vrees.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan u niet overtuigen een oprechte en diepgelovige bekering naar het christendom te hebben doorgemaakt in Iran.

Doordat uw bekering in Iran niet kan overtuigen, komt vanzelfsprekend ook de geloofwaardigheid van de problemen die u in Iran hebt ondervonden met de autoriteiten omwille van uw bekering op losse schroeven te staan. Er dient te worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende uw bekering en de hierdoor ontstane problemen in Iran, geen bewijzen neerlegt. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw verzoek om internationale bescherming zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na uw gehoor op het CGVS en dit van uw neef Me. (...) die dezelfde problemen aanhaalt, moet echter

worden geconcludeerd dat jullie verklaringen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen verder ondermijnen.

Volgens uw verklaringen werd F. (...) op 15/6/1397 (= 6 september 2018 in de Gregoriaanse kalender) om vijf uur 's morgens gearresteerd waarna u quasi onmiddellijk telefonisch werd ingelicht door diens vrouw Fa. (...). U bent vervolgens uw neef Me. (...) gaan ophalen en jullie zijn ondergedoken in Firuz Abad (CGVS Mi. (...), p. 12).

Het is echter eerst en vooral verwonderlijk dat Fa. (...) zelf niet werd gearresteerd of beschuldigd (CGVS Mi. (...), p. 22 & notities van het persoonlijk onderhoud B. M. Me. (...), d.d. 18 januari 2021, CGVS Me. (...), p. 20). Zij maakte immers ook deel uit van de huiskerk (CGVS Mi. (...), p. 17 & CGVS Me. (...), p. 20). Aangezien u uw vrees koppelt aan het feit dat F. (...) en de huiskerk in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen waren (CGVS Mi. (...), p. 22 & CGVS Me. (...), p. 15), is het moeilijk in te zien waarom de autoriteiten wel naar u op zoek zouden zijn maar Fa. (...) met rust zouden gelaten hebben. Dit plaatst reeds een eerste voorbehoud bij de door u voorgehouden problemen. Voorts is het opmerkelijk dat Fa. (...) besliste om u telefonisch in kennis te stellen van de problemen, dit in het licht dat de huiskerkleden zich bewust waren van de risico's verbonden aan het gebruik van een telefoon (CGVS Mi. (...), p. 20 & GVS Me. (...), p. 14). Indien de huiskerk daadwerkelijk in het vizier was van de Iraanse autoriteiten en Fa. (...) telefonisch de leden van de huiskerk heeft verwittigd – u weet het merkwaardig genoeg niet en hebt het evenmin gevraagd (CGVS Mi. (...), p. 22) –, zou ze de ledenlijst van de huiskerk op deze manier op een dienblad aan de Iraanse autoriteiten gegeven hebben, zeker gezien zij de echtgenote van F. (...) was en hoogst vermoedelijk afgeluisterd werd. Het is dan ook niet in te zien waarom Fa. (...) niet op een andere manier zou hebben getracht u te verwittigen. Zo blijkt uw dorp immers niet groot, kende iedereen er elkaar en is Fa. (...) een aangetrouwd familielid (CGVS Me. (...), p. 14).

Evenmin weet noch u noch Me. (...) door welke overheidsdienst F. (...) werd gearresteerd of wat hem ten laste wordt gelegd (CGVS Mi. (...), p. 21 & 22 en CGVS Me. (...), p. 20 & 21). Voorts hebben jullie geen idee of er nog andere leden werden gearresteerd (CGVS Mi. (...), p. 21 & CGVS Me. (...), p. 21). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van uw asielrelaas en bijgevolg van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die niet in overeenstemming te brengen is een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovendien is het frappant dat u en Me. (...) tegenstrijdig zijn voor wat betreft de plaats waar F. (...) werd gearresteerd. U bent degene die uit eerst hand de informatie kreeg van Fa. (...) en gevraagd naar de plaats van F.'s (...) arrestatie, verklaart u dit niet te weten (CGVS Mi. (...), p. 21). Dezelfde vraag werd gesteld aan Me. (...) en volgens hem werd F. (...) gearresteerd in zijn huis (CGVS Me. (...), p. 20). Dit is geen onbelangrijk detail in jullie asielrelaas waardoor van u beiden verwacht kan worden dat jullie hier coherent kunnen op antwoorden. Ook over de wijze hoe jullie zich, eens in veiligheid, hebben geïnformeerd over het lot van F. (...) en dus onrechtstreeks over jullie vervolgingsmotieven in Iran, leggen u en uw neef Me. (...) tegenstrijdige verklaringen af. Waar u verklaart dat u eenmalig contact hebt kunnen maken met Fa. (...) (CGVS Mi. (...), p. 21), blijkt uit de verklaring van Me. (...) dat jullie nooit dergelijk contact gehad hebben (CGVS Me. (...), p. 21). Deze tegenstrijdigheid is pertinent aangezien jullie dezelfde problemen aanhalen en in hetzelfde opvangcentrum verblijven, waardoor verwacht kan worden dat jullie beiden op de hoogte en dat jullie verklaringen hieromtrent coherent zijn. Bovendien kunnen de verantwoordingen voor jullie gebrek aan informatie niet als afdoende worden beschouwd. Jullie halen namelijk zelf de genaamde A. M. (...) aan (CGVS Mi. (...), p. 21 & CGVS Me. (...), p. 15) die betrokken was bij de problemen en die door zowel uw moeder, uw zus als Me. (...) zijn zus werd herkend toen de autoriteiten jullie kwamen arresteren en die ook betrokken was bij de sluiting van Me. (...) zijn winkel (CGVS Mi. (...), p. 21 & CGVS Me. (...), p. 6, 15). Bijgevolg kan niet ingezien worden waarom u niet minstens via uw zus - of Me. (...) via zijn zus - zou kunnen achterhalen hebben tot welke overheidsdienst deze man behoort om zo te weten welke Iraanse overheidsinstantie er precies naar u op zoek is (CGVS Mi. (...), p. 21 & CGVS Me. (...), p. 21). Daarnaast is uw bewering dat u niets aan uw zus kan vragen omdat ze anders in gevaar zou komen, weinig consistent met uw verklaring dat u met behulp van haar wel éénmalig contact hebt kunnen leggen met Fa. (...) (CGVS Mi. (...), p. 21). Het is overigens frappant dat de Iraanse autoriteiten tijdens de zoeking tegen uw familieleden hebben gezegd dat u zich moest aanmelden bij de politie (CGVS Mi. (...), p. 23) doch daarbij klaarblijkelijk niet gezegd hebben tot welke dienst zij zelf behoorden, noch bij welke dienst u zich dan wel zou moeten aanbieden (CGVS Mi. (...), p. 23).

Tot slot is het toch opmerkelijk dat u bij de DVZ heeft nagelaten de tweede inval bij u thuis te vermelden (CGVS Mi. (...), p. 23), noch wanneer u naar een overzicht van de feiten werden gevraagd, noch

wanneer er specifiek werd gevraagd of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad noch wanneer u gevraagd werd of u nog iets toe te voegen had (vragenlijst CGVS, vraag 3.5, 3.8). Ook al was u in Bosnië toen u te horen kreeg van uw zus dat de autoriteiten een tweede bezoek hadden gebracht aan uw huis, verwacht mag worden dat u dit sleutelelement in uw asielmotieven, gezien de autoriteiten daarmee aantoonde u daadwerkelijk te volgen en te willen arresteren, dan ook niet onvermeld zou laten wanneer u de kans krijgt over de redenen te vertellen waarom u internationale bescherming wenst te verkrijgen. Uw verklaring voor dit nalaten, namelijk dat u niet wist dat u dit moest melden (CGVS Mi. (...), p. 23), volstaat in deze niet, te meer daar zoals aangegeven meermaals de kans toe had. U hebt de eerste huiszoeking immers wel vermeldt. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u slechts de vragen beantwoordt hebt (CGVS Mi. (...), p. 13). Wederom volstaat deze verklaring niet. Als u op de vragen wel kan antwoorden dat de Iraanse autoriteiten een huiszoeking hebben verricht, kan niet ingezien worden waarom u hierbij niet onmiddellijk vermeldt dat er in feite twee bezoeken van de Iraanse autoriteiten waren. Voor wat betreft Me. (...) dient eveneens te worden vastgesteld dat hij bij de DVZ een bezoek van de autoriteiten bij zijn thuis achterwege liet. Zo gaf hij er weer dat de autoriteiten tot tweemaal toe bij zijn thuis waren geweest (vragenlijst CGVS B. M. Me. (...), d.d. 1 maart 2019, vraag 3.5), terwijl hij tijdens zijn onderhoud op het CGVS aangeeft dat de autoriteiten driemaal zijn langsgeweest (CGVS Me. (...), p. 15). De vaststelling dat jullie beiden nagelaten hebben een niet zo onbelangrijk element betreffende jullie voorgehouden vervolgingsfeiten te vermelden bij de DVZ, hypothekeert eens te meer de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde gebeurtenissen.

Aangezien zowel uw voorgehouden bekering alsook de problemen die jullie hierdoor met de Iraanse autoriteiten gehad zou hebben weinig geloofwaardig zijn, zijn ook de omstandigheden van jullie vertrek weinig waarschijnlijk. Dat jullie – zelfs indien jullie mogelijk in het vizier zouden geweest zijn, qoud non - het risico hebben genomen om Iran te ontvluchten via de luchthaven weliswaar met een vals paspoort (CGVS Mi. (...), p. 20 & CGVS Me. (...), p. 12) is verwonderlijk. Hoewel u beiden een naam opgeeft die in het valse paspoort zou vermeld zijn (CGVS Mi. (...), p. 20 & CGVS Me. (...), p. 12), kan u geen van beiden de geboortedatum meedelen van jullie valse identiteit (CGVS Mi. (...), p. 20 & CGVS Me. (...), p. 12). Ter verklaring zegt u dat u van de smokkelaar niet te veel in het paspoort mocht kijken (CGVS Mi. (...), p. 20). Me. (...) had naar eigen zeggen zoveel stress dat hij op dat moment aan niets dacht (CGVS Me. (...), p. 12). Gevraagd of er afspraken waren in geval van een mogelijke controle van uw identiteitsgegevens stelt u van niet (CGVS Mi. (...), p. 20). Gevraagd of u de naam en geboortedatum van buiten moest leren, benadrukte de smokkelaar slechts dat u zich niet moest concentreren op de details (CGVS Mi. (...), p. 20). In het licht van jullie voorgehouden vrees is het echter weinig aannemelijk dat jullie op dergelijke onvoorbereide manier de mogelijke controles op de luchthaven zijn tegemoet gegaan.

Hier kan aan toegevoegd worden dat u uw eigen paspoort niet voorlegt en u tegenstrijdig in uw verklaringen hieromtrent bent. Bij de DVZ geeft u namelijk aan dat u uw paspoort hebt achtergelaten in Iran wanneer u hier specifiek naar wordt gevraagd (verklaring DVZ B. D. Mi. (...), d.d. 20 mei 2019, vraag 24). Op het CGVS beweert u daarentegen nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (CGVS Mi. (...), p. 8). Hiermee geconfronteerd antwoordt u ontwijkend en begint u over uw melikaart of Iraanse identiteitskaart waarbij u vermeldt dat werd neergeschreven dat u deze had verloren tijdens uw reis (CGVS Mi. (...), p. 8) hetgeen ook zo werd genoteerd bij DVZ doch bij vraag 25, terwijl u voor wat betreft uw melli-kaart bij het CGVS daarentegen meedeelt dat deze in werkelijkheid bij uw vader in Iran is (CGVS Mi. (...), p. 8). Verwacht mag worden dat een verzoeker om internationale bescherming van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn aanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de bevoegde instanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uw paspoort is bovendien bij uitstek een document dat zowel uw identiteit en nationaliteit alsook uw eerdere plaatsen van verblijf toont en is bijgevolg een uiterst waardevol document in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt. Aangezien u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent uw paspoort en hieromtrent geen afdoende verantwoording geeft, rijst het vermoeden dat u uw paspoort mogelijk moedwillig achterhoudt om de informatie die erin vervat is achter te houden, temeer u Iran verlaten hebt en in eerste instantie naar Servië gereisd bent in een periode dat dit land visumvrij was voor Iraanse onderdanen. Het gegeven dat u waarschijnlijk doelbewust de documenten achtergehouden hebt, dit teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt betreffende de door u aangehaalde asielmotieven, het brengt ook uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.

De voorgaande elementen die wijzen op het tekort aan geloofwaardigheid inzake uw bekering tot het christendom en de daaruit vloeiende vervolgingsproblemen zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde religieuze activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Dat aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt allereerst al een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en doet sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België bij de kerk van Doornik bent aangesloten (CGVS Mi. (...), p. 6), teneinde op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Ofschoon u aanbevelingsbrieven van de heer K. (...) en van B. H. (...) en C. C. (...) voorlegt alsook een doopcertificaat, enkele foto's en printscreens betreffende uw geloofspraktijk in België (CGVS Mi. (...), p. 9), kan er aan dergelijke documenten maar bewijskracht worden toegekend voor zover ze kaderen in een geloofwaardig relaas hetgeen zoals blijkt uit voorgaande, geenszins het geval is. Bovendien bewijzen dergelijke documenten enkel dat u toenadering gezocht hebt tot een geloofsgemeenschap in België, dat u daar daadwerkelijk enkele keren aanwezig bent geweest en dat men u daar gedoopt heeft. Ze bewijzen op zich niet dat u een overtuigde en diepgelovige bekering hebt ondergaan. Het CGVS zal niet ontkennen dat u over enige kennis beschikt betreffende het christendom (CGVS Mi. (...), p. 24). Hoe dan ook kan er enkel vastgesteld worden dat u zich erg heeft ingespannen om te studeren en aan religieuze kennisvergaring te doen. Hieruit alleen kan echter de oprechtheid van uw bekering niet blijken.

Dat u op uw openbaar facebookprofiel en onder uw eigen naam naast religieuze boodschappen ook veelvuldig foto's post van uw kerkgang, veranderen geenszins bovenstaande vaststellingen. U gebruikt het facebookprofiel naar eigen zeggen om te prediken (CGVS Mi. (...), p. 4). Het eerste dergelijk bericht op facebook dateert van 22 juli 2019, dus ruim na uw aankomst in België en uw verzoek om internationale bescherming. U beweert weliswaar dat u honderd procent zeker bent dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw facebookaccount (CGVS Mi. (...), p. 5), doch dit is een blote bewering die u allerm minst aannemelijk weet te maken. U baseert zich hiervoor immers slechts op het feit dat u in Iran reeds op de radar van de autoriteiten stond – waarvan de geloofwaardigheid reeds weerlegd werd - en u stelt dat ze daarom op de hoogte zijn alsook stelt u dat uw vrienden de foto's gelikete hebben. Echter, de vrienden die de foto gelikete hebben blijken zich allen buiten Iran te bevinden (CGVS Mi. (...), p. 6). U geeft tevens aan dat de familie van Me. (...) bedreigd werd nadat hij foto's van jullie doopsel op zijn facebookaccount postte (CGVS Mi. (...), p. 5). U weet echter niet wie die bedreigingen geuit heeft aan Me.'s (...) schoonbroer, noch of dit door iemand van de Iraanse autoriteiten was (CGVS Me. (...), p. 5). Verwacht mag worden dat u zich hiernaar uitgebreid zou hebben geïnformeerd indien waargebeurd, om de verdere dreiging voor uw familieleden in te schatten, quod non in casu. Bovendien hebben noch u noch Me. (...) ondanks de bedreigingen ten aanzien van familieleden de foto's hierna verwijderd en hebben jullie familieleden desondanks evenmin enige verdere problemen gekend (CGVS Mi. (...), p. 5 & CGVS Me. (...), p. 5). Er kan niet worden ingezien waarom u of Me. (...) familieleden in gevaar zouden brengen door dergelijke posts op Facebook indien u enkel wil prediken ten aanzien van mensen buiten Iran. Dit kan u immers ook onder een alias. Hiermee geconfronteerd stelt u slechts dat u uw familie hebt achtergelaten in Iran en dat Jezus Christus nu uw familie en vader is (CGVS Mi. (...), p. 5). Volgens Me. (...) is het aan hem op het woord te verspreiden en zal God zijn familie behoeden (CGVS Me. (...), p. 8). Beiden verklaringen zijn niet ernstig, en getuigen van een bijzonder merkwaardige en nogal fatalistische ingesteldheid ten aanzien van jullie familieleden in Iran terwijl net zij u en Me. (...) hebben geholpen het land te ontvluchten (CGVS Mi. (...), p. 10), jullie nog steeds in contact staat met jullie zussen (CGVS Mi. (...), p. 3 & CGVS Me. (...), p. 4) en u – ter verklaring voor uw gebrek aan informatie (zie infra) – net wel beweert begaan te zijn met de veiligheid

van uw zus (CGVS Mi. (...), p. 21). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw blote bewering dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van jullie christelijke posten op jullie facebookprofiel. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom en ook van uw christelijk geïnspireerd facebookprofiel, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's wist alvorens terug te keren naar Iran. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Op basis van het geheel van bovenstaande argumenten dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is werd aan het administratief dossier gevoegd.

De overige documenten die u neerlegde, namelijk uw originele shenasnameh (Iraans geboortebewijs), uw origineel Iraans rijbewijs, uw originele Iraanse militaire dienstkaart wijzingen bovenstaande vaststellingen niet. Uw nationaliteit en identiteit worden niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt". Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over

het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij geen toestemming heeft gegeven om haar verzoek te koppelen met het verzoek van haar neef Me., dat haar verklaringen vertrouwelijk zijn, dat het persoonlijk onderhoud van haar neef Me. zich in haar administratief dossier bevindt en dat men evenmin kan aanvaarden dat bepaalde motieven steunen op wat haar neef Me. heeft verklaard, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij en haar neef samen Iran ontvluchtten wegens problemen omwille van hun bekering (notities CGVS Mi., p. 11-12; notities CGVS Me., p. 12-15) en samen op 21 november 2018 een verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten hebben ingediend. De Raad is van oordeel dat verwerende partij terecht kon overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij vreest bij terugkeer naar Iran gedood te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van haar bekering (vragenlijst CGVS Mi., punt 3.4; notities CGVS Mi., p. 11, 15, 16 en 18). Verzoekende partij geeft aan zich in Iran te hebben bekeerd en omwille hiervan problemen te hebben gekend (notities CGVS Mi., p. 11-12). In de bestreden beslissing wordt evenwel omstandig vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij in Iran en haar geloofspraktijk in Iran, en, bijgevolg evenmin aan de problemen die zij omwille hiervan zou hebben gekend. Meer bepaald wordt erop gewezen dat (A) geen geloof kan worden gehecht aan haar bekering in Iran, aangezien (i) het onaannemelijk is dat zij zich dermate snel tot een andere godsdienst bekeerde, (ii) ook de reden waarom zij in eerste instantie naar F. is gestapt aannemelijkheid mist, (iii) het tevens geloofwaardigheid mist dat F. haar onmiddellijk in contact zou hebben gebracht met het christendom nadat zij hem over haar geloofscrisis en haar suïcidale gedachten vertelde, daar het geheel niet evident is om in Iran over het christendom te spreken, en (iv) het nog frappanter is dat verzoekende partij in staat was om haar neef Me. te overtuigen van het christendom terwijl zij zelf nog maar goed twee maanden bekeerd was en dit bovendien door één van de eerste – en in de Iraanse context zeker niet onbelangrijke – aanbevelingen van F. compleet in de wind te slaan, namelijk dat zij hier met niemand mocht over spreken; (B) evenmin geloof kan worden gehecht aan haar geloofspraktijk in Iran zelf, aangezien (i) zij geen gedetailleerd en persoonlijk antwoord kan bieden over hoe haar gedachtegang was tijdens haar bekeringsproces, meer bepaald welke vragen zij had terwijl zij zich verdiepte in het christendom, (ii) zij geen geloofwaardige verklaringen aflegt in verband met het nemen van voorzorgsmaatregelen in de huiskerk, (iii) zij geheel geen informatie kan aanreiken over de twee personen die af en toe aanwezig waren die over een grote christelijke kennis beschikten, en (iv) zij ook niet wist of de online toespraken van E. A. verliepen via een beveiligde verbinding; en (C) ook geen geloof kan worden gehecht aan haar problemen in Iran omwille van haar bekering, nu zij haar bekering in Iran niet aannemelijk maakt en inzake deze voorgehouden problemen bovendien moet worden opgemerkt dat (i) het verwonderlijk is dat Fa., de echtgenote van F. die bovendien ook deel uitmaakte van de huiskerk, zelf niet gearresteerd of beschuldigd werd, (ii) het opmerkelijk is dat Fa. besliste om verzoekende partij telefonisch in kennis te stellen van de problemen, in het licht dat de huiskerkleden zich bewust waren van de risico's verbonden aan het gebruik van een telefoon, (iii) noch verzoekende partij noch Me. weet door welke overheidsdienst F. werd gearresteerd of wat hem ten laste wordt gelegd en zij evenmin enig idee hebben of er nog andere leden werden gearresteerd, (iv) verzoekende partij en Me. tegenstrijdig zijn voor wat betreft de plaats waar F. werd gearresteerd, (v) zij ook tegenstrijdige

verklaringen afleggen over de wijze hoe zij zich, eens in veiligheid, hebben geïnformeerd over het lot van F., (vi) het opmerkelijk is dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft de tweede inval bij haar thuis te vermelden en ook haar neef Me. bij de Dienst Vreemdelingenzaken een bezoek van de autoriteiten bij hem thuis achterwege liet, en (vii) ook hun verklaringen over de wijze waarop zij Iran hebben verlaten niet geloofwaardig zijn, nu het verwonderlijk is dat zij het risico zouden hebben genomen om Iran te ontvluchten via de luchthaven, weliswaar met een vals paspoort, het verder evenmin plausibel is dat zij op een dergelijk onvoorbereide manier de mogelijke controles op de luchthaven tegemoet zouden zijn gegaan en verzoekende partij haar eigen paspoort niet voorlegt en zij tegenstrijdig is in haar verklaringen hieromtrent.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanhaalt die voormelde vaststellingen, die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden bekering in Iran en de omwille hiervan gekende problemen, in een ander daglicht te stellen.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, zo blijkt uit wat volgt, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.5.1. Waar geen geloof wordt gehecht aan haar verklaringen inzake haar bekering in Iran, wijst verzoekende partij erop dat uit informatie blijkt dat de islam in Iran niet meer zo populair is als verwerende partij veronderstelt (zie bijlagen 13-15 van het verzoekschrift), dat zij dan ook niet kritisch tegenover het christendom hoefde te staan, dat zij zich niet nauw verbonden voelde met de islam en dat zij makkelijk beïnvloedbaar was doordat zij bijzonder kwetsbaar was. Daarnaast verwijst zij nog naar het krantenartikel "La conversion à l'islam radicale st très rapide" van La Libre van 26 november 2015 waaruit blijkt dat een bekering zeer snel kan gebeuren (bijlage 16 van het verzoekschrift).

2.2.5.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom, zeker in een islamitisch land als Iran, een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis is waarbij men zou verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, waarvan in casu evenwel geen sprake is. De bemerking van verzoekende partij dat uit informatie blijkt dat de islam in Iran niet meer zo populair is, neemt niet weg dat in casu mag worden aangenomen dat verzoekende partij, die kritisch stond tegenover de islam en zelfs vond dat er geen god bestond (notities CGVS Mi., p. 15), ook kritischer zou staan wanneer zij in aanraking komt met een nieuwe religie. Dat zij in minder dan een maand tijd tot haar geloof in het christendom is gekomen is dan ook weinig ernstig en geeft geenszins blijk van enige overtuigende reflectie of geloofwaardige studie. Met een loutere verwijzing naar een artikel over het feit dat een bekering naar de radicale islam snel kan gebeuren, doet verzoekende partij evenmin afbreuk aan de vaststelling dat het in casu, gelet op haar eigen kritische houding ten aanzien van de islam, niet geloofwaardig is dat zij reeds na een maand sinds haar eerste contact met het christendom besliste om haar hart aan Jezus Christus te geven (notities CGVS Mi., p. 11) zonder dat zij blijk geeft van enige overtuigende reflectie of geloofwaardige studie.

2.2.6.1. Verder meent verzoekende partij dat het wel degelijk aannemelijk is dat zij met haar neef is gaan praten over haar moeilijkheden. Haar neef dacht dat godsdienst haar zou helpen om de dingen anders te zien en troost te vinden. Verzoekende partij vervolgt dat "(v)erzoeker altijd een zekere leegte en een grote eenzaamheid (heeft) gevoeld, die beide worden opgevuld door het christendom", dat "verzoeker een leegte voelde en niet wist hoe hij die moest opvullen" en dat "(p)as toen F. (...) hem over het christelijke geloof en God vertelde, (...) verzoeker interesse (kreeg) voor en voelde hij zich gelukkiger omdat hij interesse had gekregen". Voordat zij in contact kwam met het christendom heeft zij geprobeerd vragen te stellen aan de imam om oplossingen te vinden voor de leegte die zij voelde, maar dit hielp niet.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij met bovenstaand verweer op geen enkele manier in concreto afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij er niet in slaagt aan te duiden op welke manier zij omging met het feit dat zij het contact met god als een gemis ervoer en naar welke oplossingen zij zelf al had gezocht, nu uit haar summiere antwoorden een weinig doorleefde houding naar voor komt. Immers beperkt zij zich tot het louter herhalen van haar verklaringen, zonder desbetreffende motivering in concreto in een ander daglicht te stellen.

2.2.7.1. Vervolgens merkt verzoekende partij op dat F. niet gedetailleerder heeft verteld hoe hij bekeerd is omdat het te riskant was om hierover details te geven. Verzoekende partij stelt hierover dat “het feit dat F. (...) reeds een risico had genomen door zijn neef in vertrouwen te nemen over zijn bekering, (...) niet (betekent) dat hij alle details van zijn bekering moet geven en onnodig meer risico's moet nemen” en dat “zij een vertrouwensrelatie delen, (...) reeds (blijkt) uit het risico dat F. (...) nam door hem toe te vertrouwen dat hij bekeerd was”.

2.2.7.2. De Raad acht het evenwel geenszins ernstig dat F. enerzijds wel het risico zou nemen om zijn neef in vertrouwen te nemen over zijn bekering, maar vervolgens verzoekende partij niets zou willen vertellen over zijn eigen bekeringstraject en/of door wie en hoe hij was bekeerd. De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat gezien hun familieband en het grote wederzijdse vertrouwen dat tussen hen bestond, hetgeen verzoekende partij overigens zelf benadrukt in haar verzoekschrift, redelijkerwijze verwacht kan worden dat F. haar in detail over zijn bekeringstraject verteld zou hebben, teneinde verzoekende partij snel te overtuigen van hun nieuwe geloof.

2.2.8.1. Wat betreft het feit dat zij vervolgens met haar neef Me. sprak over het christendom, stelt zij dat zij een nauwe band had met haar neef en dat zij wist dat ze hem kon vertrouwen, dat haar neef ook moeilijkheden had en dat zij dan ook besloot met hem over het christendom te praten omdat zij zelf verlichting vond in het christendom.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaande uitleg geenszins een ander licht werpt op de vastgestelde onaannemelijkheid in de bestreden beslissing dat zij reeds na nog maar goed twee maanden zelf bekeerd te zijn geweest haar neef Me. zou hebben kunnen bekeren, dat zij hierbij bovendien één van de eerste – en in de Iraanse context zeker niet onbelangrijke – aanbevelingen van F. compleet in de wind slaagt en zelfs niet de bedenking maakt om dit eerst met F. te overleggen. Ook treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat evenmin kan worden ingezien dat iemand die slechts twee maanden eerder kennismemaakt heeft met een nieuwe religie in staat zou zijn zo overtuigend en kennisvol over die religie te prediken dat die derde persoon ook beslist zijn hart aan die religie te geven. Verzoekende partij stelt deze motivering op geen enkele wijze in concreto in een ander daglicht.

2.2.9.1. Wat betreft de voorzorgsmaatregelen in de huiskerk, wijst verzoekende partij erop dat zij de instructies van F. volgde, dat zij geen contact met buiten had, dat zij met niemand over haar activiteiten sprak en dat de leden van de kerk hun mobiele telefoons moesten uitzetten en buiten laten.

2.2.9.2. De Raad meent evenwel dat verzoekende partij met een loutere opsomming van de voorzorgsmaatregelen die zij namen geen ander licht werpt op de motivering in de bestreden beslissing dat de veiligheids- en voorzorgsmaatregelen die zij naar eigen zeggen namen niet in verhouding staan met het risico om ontmaskerd te worden door de Iraanse autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht het volgende overwogen: “U verklaart hierover namelijk dat de enige voorzorgsmaatregelen van uw huiskerk eruit bestonden dat jullie met een interval van zo'n vijf à tien minuten moesten toekomen, dat u buiten de kerk geen contact mocht hebben met de andere leden en dat jullie jullie gsm bij aankomst in de huiskerk moesten uitzetten en afgeven (CGVS Mi. (...), p. 20). Merkwaardig dat de intervaltermijn zeer losjes en toch vrij kort waren, met name tussen de vijf à tien minuten. Enige afspraken voor wanneer de huiskerk in het vizier zou komen van de autoriteiten hadden jullie bovendien zelfs niet, uitgezonderd dat jullie dan simpelweg zouden moeten weglopen (CGVS Mi. (...), p. 20). In het licht van de hierboven aangehaalde beschikbare informatie is het opnieuw wederom weinig aannemelijk dat uw huiskerk zo onvoorbereid en amateuristisch te werk ging. Als de huiskerk daadwerkelijk in een villa centraal in een boomgaard zou zijn doorgedaan (CGVS Mi. (...), p. 20), heeft enkel het apart toekomen en uitzetten van uw gsm op het moment dat u daar bent, weinig zin. Verwacht mag worden dat jullie, gezien jullie meestal naar het huis met de boomgaard gingen (CGVS Mi. (...), p. 12) een uitgewerkt evacuatieplan hadden voor het geval de autoriteiten zouden binnenstormen.”.

2.2.10.1. Verder erkent verzoekende partij nog dat Fa. risico's heeft genomen, doch had zij geen alternatief. Bovendien heeft zij hen op de hoogte gebracht via een gecodeerd en beveiligd gesprek via Whatsapp.

2.2.10.2. De Raad bemerkt echter dat daar waar verzoekende partij stelt dat Fa. geen alternatief had, zij voorbijgaat aan de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat zij zelf verklaard had dat hun dorp niet groot is, dat iedereen er elkaar kende en Fa. een aangetrouwd familielid is, waardoor niet ingezien kan worden waarom Fa. niet op een andere manier zou hebben getracht haar te verwittigen.

Dat Fa. niettemin besluit hen telefonisch te verwittigen, kan dan ook op zijn minst weinig voorzichtig genoemd worden, ook al was dit via Whatsapp. Het is immers niet ondenkbaar dat de Iraanse autoriteiten ook Fa., als echtgenote van F., in de gaten hielden. In dat licht kan dan ook verwacht worden dat Fa. extra voorzichtig zou omgaan bij het verwittigen van de andere huiskerkleden en hen niet zonder meer zou opbellen met haar eigen gsm.

2.2.11.1. Wat betreft de arrestatie van F., stelt verzoekende partij dat er sprake is van een misverstand en dat F. gearresteerd werd in zijn huis zoals haar neef Me. verklaarde. Verzoekende partij meent dat het op zich niet tegenstrijdig is dat verzoekende partij niet wist waar F. was gearresteerd en dat Me. hiervan wel op de hoogte was. Volgens verzoekende partij "kan niet van hen worden verwacht dat zij hebben besproken wat hen is overkomen om er zeker van te zijn dat zij tegenover het CGVS dezelfde verklaringen hebben afgelegd". Verder merkt verzoekende partij op dat verwerende partij zelf aangeeft dat de Iraanse autoriteiten een strenge controle uitoefenen op hun onderdanen, waardoor van haar niet verwacht kan worden dat zij haar zus belt om informatie te vragen over leden van de Iraanse overheidsinstanties, waaronder A. M. Verzoekende partij onderstreept dat zij bovendien volledig afhankelijk is van de informatie die haar zus haar geeft en dat zij nauwelijks contact met elkaar hebben. Evenmin ziet zij in "waarom de Iraanse autoriteiten bij de arrestatie van een tegenstander van het regime hun dienst specifiek zouden moeten identificeren".

2.2.11.2. Vooreerst merkt de Raad op dat het wel degelijk tegenstrijdig is dat verzoekende partij niet blijkt te weten waar F. was gearresteerd terwijl haar neef Me. dit wel wist, nu het volgens de verklaringen van verzoekende partij immers zij was die uit eerste hand de informatie kreeg van Fa. over de arrestatie van F. (notities CGVS Mi., p. 12) en ook later na hun vertrek nog contact zou hebben gehad met Fa. (notities CGVS Mi., p. 21-22.)

Verder onderstreept de Raad dat van verzoekende partij en haar neef Me., die dezelfde problemen aanhalen en in hetzelfde opvangcentrum verblijven, verwacht kan worden dat zij beiden op de hoogte zijn over de wijze hoe zij zich, eens in veiligheid, hebben geïnformeerd over het lot van F. en hierover coherent zijn. Immers kan worden aangenomen dat zij elkaar spontaan zouden inlichten indien zij informatie bekomen uit Iran die verband houdt met hun problemen. Dat verzoekende partij verklaart dat zij eenmalig contact heeft kunnen maken met Fa. (notities CGVS Mi., p. 21-22), terwijl volgens haar neef Me. zij nooit dergelijk contact hebben gehad (notities CGVS Me., p. 21), ondergraaft dan ook wel degelijk verder de door hen voorgehouden problemen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij in bovenstaand verweer op geen enkele wijze afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat niet ingezien kan worden waarom zij niet minstens via haar zus – of Me. via zijn zus – zou hebben kunnen achterhalen tot welke overheidsdienst A. M. behoort om zo te weten welke Iraanse overheidsinstantie er precies naar hen op zoek is. Immers gaf zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat zij nog contact heeft met haar zus (notities CGVS Mi., p. 3) en dat ook haar neef Me. nog goede contacten onderhoudt met zijn zus (notities CGVS Mi., p. 22). Waar verzoekende partij oppert dat van haar niet verwacht kan worden dat zij haar zus belt omdat zij zo haar zus in gevaar kan brengen, dient erop te worden gewezen dat dienaangaande reeds door verwerende partij wordt opgemerkt dat dit weinig consistent is met haar verklaring dat zij met behulp van haar zus wel éénmalig contact heeft kunnen leggen met Fa.

Waar verzoekende partij ten slotte niet inziet "waarom de Iraanse autoriteiten bij de arrestatie van een tegenstander van het regime hun dienst specifiek zouden moeten identificeren", duidt de Raad erop dat het wel degelijk geenszins steek houdt dat de Iraanse autoriteiten tijdens de huiszoeking tegen haar familieleden zouden hebben gezegd dat zij zich moest aanmelden bij de politie, maar daarbij klaarblijkelijk niet gezegd zouden hebben tot welke dienst zij zelf behoorden, noch bij welke dienst verzoekende partij zich dan wel zou moeten aanbieden.

2.2.12.1. Wat betreft de vastgestelde omissies in de verklaringen van verzoekende partij en haar neef bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoekende partij dat er verwacht werd dat zij hun hoofdmotieven samenvatten, dat de tweede huiszoeking pas plaatsvond na haar vertrek en dat zij dit daarom niet had vermeld. Wat betreft de verklaringen van haar neef Me., stelt verzoekende partij dat er sprake is van een misverstand en dat er twee invallen waren geweest door de autoriteiten, namelijk een eerste keer toen A. aanwezig was met andere staatsagenten en een tweede keer nadat zij Iran hadden verlaten.

2.2.12.2. De Raad bemerkt evenwel dat in de bestreden beslissing reeds terecht wordt gemotiveerd dat de uitleg van verzoekende partij dat deze tweede inval pas plaatsvond na haar vertrek niet kan volstaan

om te vergoelijken waarom zij hiervan geen gewag had gemaakt tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nu wel degelijk verwacht mag worden dat zij dit sleutelement in haar asielmotieven, gezien de autoriteiten daarmee aantoonde haar daadwerkelijk te volgen en te willen arresteren, niet onvermeld zou laten wanneer zij de kans krijgt over de redenen te vertellen waarom zij internationale bescherming wenst te verkrijgen.

Verder wijst de Raad erop dat haar neef Me. tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangaf dat de autoriteiten driemaal waren langs geweest ("Op 15 Sharivar zijn ze de eerste keer binnengevallen. (...) En de twee andere keren, waren gedurende de twee komende weken na 15 Sharivar" (notities CGVS Me., p. 15)). Verzoekende partij stelt weliswaar dat er sprake is van een misverstand, doch concretiseert zij dit op geen enkele wijze. Het louter benadrukken dat er twee invallen waren geweest – zoals haar neef Me. bij de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven – heft evenmin de vastgestelde tegenstrijdigheid op.

2.2.13.1. Waar geen geloof wordt gehecht aan de wijze waarop zij en haar neef Me. Iran zijn ontvlucht, duidt verzoekende partij op de situatie van angst en stress waarin zij zich bevonden en dat zij dan ook niet de tijd namen om het paspoort in detail te bekijken. Ten slotte onderstreept verzoekende partij nog dat zij haar paspoort geenszins achterhoudt.

2.2.13.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat verwerende partij dient te worden bijgetreden in de motivering dat het in het licht van hun voorgehouden vrees weinig aannemelijk is dat zij op dergelijke onvoorbereide manier de mogelijke controles op de luchthaven zijn tegemoet gegaan. Indien zij zich werkelijk in een situatie van angst en stress bevonden, kan van hen net worden verwacht dat zij de gegevens in hun paspoort hadden bestudeerd teneinde het risico op ontdekking te verkleinen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij door louter te ontkennen dat zij haar paspoort achterhoudt op geen enkele wijze in concreto de motivering in de bestreden beslissing ontkracht dat, gelet op de vaststelling dat verzoekende partij haar eigen paspoort niet voorlegt en zij tegenstrijdig is in haar verklaringen over het feit of zij al dan niet in het bezit is geweest van een paspoort, vermoed wordt dat zij haar paspoort moedwillig achterhoudt om de informatie die erin vervat is achter te houden.

2.2.14. De Raad wijst er vervolgens op dat de vaststelling dat aan de bekering en geloofsactiviteiten van verzoekende partij in Iran geen geloof kan worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar beweerde voortgezette geloofsactiviteiten in België. Aangezien haar bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan haar motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en kan er besloten worden dat zij hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Inzake de religieuze activiteiten van verzoekende partij in België worden in de bestreden beslissing volgende pertinente vaststellingen gedaan: "Dat aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt allereerst al een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en doet sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België bij de kerk van Doornik bent aangesloten (CGVS Mi. (...), p. 6), teneinde op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Ofschoon u aanbevelingsbrieven van de heer K. (...) en van B. H. (...) en C. C. (...) voorlegt alsook een doopcertificaat, enkele foto's en printscreens betreffende uw geloofspraktijk in België (CGVS Mi. (...), p. 9), kan er aan dergelijke documenten maar bewijskracht worden toegekend voor zover ze kaderen in een geloofwaardig relaas hetgeen zoals blijkt uit voorgaande, geenszins het geval is. Bovendien bewijzen dergelijke documenten enkel dat u toenadering gezocht hebt tot een geloofsgemeenschap in België, dat u daar daadwerkelijk enkele keren aanwezig bent geweest en dat men u daar gedoopt heeft. Ze bewijzen op zich niet dat u een overtuigde en diepgelovige bekering hebt ondergaan. Het CGVS zal niet ontkennen dat u over enige kennis beschikt betreffende het christendom (CGVS Mi. (...), p. 24). Hoe dan ook kan er enkel vastgesteld worden dat u zich erg heeft ingespannen om te studeren en aan religieuze kennisvergaring te doen. Hieruit alleen kan echter de oprechtheid van uw bekering niet blijken.

Dat u op uw openbaar facebookprofiel en onder uw eigen naam naast religieuze boodschappen ook veelvuldig foto's post van uw kerkgang, veranderen geenszins bovenstaande vaststellingen. U gebruikt het facebookprofiel naar eigen zeggen om te prediken (CGVS Mi. (...), p. 4). Het eerste dergelijk bericht op facebook dateert van 22 juli 2019, dus ruim na uw aankomst in België en uw verzoek om internationale bescherming. U beweert weliswaar dat u honderd procent zeker bent dat de Iraanse

autoriteiten op de hoogte zijn van uw facebookaccount (CGVS Mi. (...), p. 5), doch dit is een blote bewering die u allerminst aannemelijk weet te maken. U baseert zich hiervoor immers slechts op het feit dat u in Iran reeds op de radar van de autoriteiten stond – waarvan de geloofwaardigheid reeds weerlegd werd - en u stelt dat ze daarom op de hoogte zijn alsook stelt u dat uw vrienden de foto's gelikete hebben. Echter, de vrienden die de foto gelikete hebben blijken zich allen buiten Iran te bevinden (CGVS Mi. (...), p. 6). U geeft tevens aan dat de familie van Me. (...) bedreigd werd nadat hij foto's van jullie doopsel op zijn facebookaccount postte (CGVS Mi. (...), p. 5). U weet echter niet wie die bedreigingen geuit heeft aan Me.'s (...) schoonbroer, noch of dit door iemand van de Iraanse autoriteiten was (CGVS Me. (...), p. 5). Verwacht mag worden dat u zich hiernaar uitgebreid zou hebben geïnformeerd indien waargebeurd, om de verdere dreiging voor uw familieleden in te schatten, quod non in casu. Bovendien hebben noch u noch Me. (...) ondanks de bedreigingen ten aanzien van familieleden de foto's hierna verwijderd en hebben jullie familieleden desondanks evenmin enige verdere problemen gekend (CGVS Mi. (...), p. 5 & CGVS Me. (...), p. 5). Er kan niet worden ingezien waarom u of Me. (...) familieleden in gevaar zouden brengen door dergelijke posts op Facebook indien u enkel wil prediken ten aanzien van mensen buiten Iran. Dit kan u immers ook onder een alias. Hiermee geconfronteerd stelt u slechts dat u uw familie hebt achtergelaten in Iran en dat Jezus Christus nu uw familie en vader is (CGVS Mi. (...), p. 5). Volgens Me. (...) is het aan hem op het woord te verspreiden en zal God zijn familie behoeden (CGVS Me. (...), p. 8). Beiden verklaringen zijn niet ernstig, en getuigen van een bijzonder merkwaardige en nogal fatalistische ingesteldheid ten aanzien van jullie familieleden in Iran terwijl net zij u en Me. (...) hebben geholpen het land te ontvluchten (CGVS Mi. (...), p. 10), jullie nog steeds in contact staat met jullie zussen (CGVS Mi. (...), p. 3 & CGVS Me. (...), p. 4) en u – ter verklaring voor uw gebrek aan informatie (zie infra) – net wel beweert begaan te zijn met de veiligheid van uw zus (CGVS Mi. (...), p. 21). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw blote bewering dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van jullie christelijke posts op jullie facebookprofiel. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom en ook van uw christelijk geïnspireerd facebookprofiel, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's wist alvorens terug te keren naar Iran. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder bovenstaande pertinente vaststellingen inzake haar religieuze activiteiten afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer volstaat geenszins.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de problemen die zij reeds kende in Iran omwille van haar bekering teneinde aan te tonen dat zij bij een terugkeer wel degelijk een risico loopt, onderstreept de Raad dat uit het voorgaande is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij in Iran en haar problemen omwille hiervan. Zij maakt dan ook allerminst aannemelijk dat zij reeds voor haar vertrek uit Iran door de Iraanse autoriteiten werd gevisieerd.

Waar verzoekende partij opmerkt dat het aannemelijk is dat Iraniërs pas een Facebookprofiel hebben nadat zij het land hebben verlaten nu het Facebooknetwerk in Iran is gesloten en desbetreffend verwijst naar een artikel van Le Figaro (bijlage 17 van het verzoekschrift), is het voor de Raad niet duidelijk wat verzoekende partij hiermee tracht aan te tonen. Immers wordt nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het niet aannemelijk zou zijn dat zij nog geen Facebookprofiel had in Iran.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat het tegenstrijdig is dat verwerende partij enerzijds verzoekende partij in diskrediet brengt op grond dat de Iraanse autoriteiten en hun inlichtingendiensten sterk betrokken zijn bij de onderdrukking van de oppositie en huiskerkleden met telefonische infiltratie doch anderzijds motiveert dat deze inlichtingendiensten weinig aandacht besteden aan uit Iran gevluchte Iraanse bekeerlingen of aan wat zij daar zeggen, doen of op het internet publiceren, wijst de Raad er evenwel op dat dit geenszins tegenstrijdig is, nu het immers enerzijds de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van bekeerlingen en huiskerken in Iran betreft en anderzijds de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van terugkerende asielzoekers betreft. Bovendien blijft hoe dan

ook onverminderd gelden dat uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar religieuze activiteiten in België en de religieuze boodschappen die zij op Facebook plaatste. Verzoekende partij kan allerminst volstaan met een loutere algemene verwijzing naar informatie inzake internetmonitoring door de Iraanse overheidsdiensten (bijlage 12 van het verzoekschrift) om zulks aan te tonen, temeer nu zij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle Iraniërs kunnen controleren. Zij het tevens opnieuw benadrukt dat verzoekende partij niet aantoonst dat zij reeds voor haar vertrek werd geviseerd door de Iraanse autoriteiten.

Waar verzoekende partij verwijst naar de "COI Focus" betreffende "Iran – behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020 en opmerkt dat er geen informatie is over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran en dat de COI Focus grotendeels gebaseerd is op vrijwillige terugkeren, en dat uit het verslag overigens blijkt dat enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders problemen ondervonden, bemerkt de Raad evenwel dat de vrees om problemen te krijgen bij gedwongen repatriëring louter hypothetisch is, nu nergens uit blijkt dat verzoekende partij dreigt gedwongen gerepatriëerd te worden. Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partij dat het DFAT-rapport waarnaar in de COI Focus verwezen wordt in voetnoot 60 niet beschikbaar is nu de weblink niet werkt, kan de Raad slechts vaststellen dat de link die bij desbetreffend verslag vermeld wordt in de bibliografie van de COI Focus wel degelijk werkt. De link die verzoekende partij weergeeft in haar verzoekschrift (<https://www.dfat.gov.au/about-us/publications/Documents/country-information-report-iran.pdf>) stemt overigens niet overeen met de link vermeld in de bibliografie van de COI Focus (https://www.ecoi.net/en/file/local/1437309/1930_1530704319_country-information-report-iran.pdf).

Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat van haar niet verwacht kan worden dat zij haar overtuigingen geheimhoudt in Iran en in dit verband verwijst naar de UNHCR-richtlijnen en rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, herhaalt de Raad dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij oprecht tot het christendom is bekeerd. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

2.2.15. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten omtrent de situatie van christenen in Iran en de prevalentie van bekeringen in Iran, dewelke zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-11 en 13-15), wijst de Raad er vooreerst op dat deze verwijzing naar algemene informatie geenszins volstaat om haar bekering in Iran aan te tonen, noch werpt deze een ander licht op de hierboven vastgestelde onaannemelijkheden in haar verklaringen aangaande haar bekering in Iran. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft, gelet op bovenstaande vaststellingen, desbetreffend in gebreke. De Raad herhaalt dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij haar bekering in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een oprechte bekering tot het christendom, waardoor niet kan worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

2.2.16. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.18. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 19 januari 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. Waar verzoekende partij bij mail van 8 november 2021 een niet geïnventariseerde bundel stukken bijbrengt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.21. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.22. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”.

De Raad duidt erop dat bovenstaande vaststellingen ook de beweringen van verzoekende partij hypothekeren als zou zij via haar neef Mi. in contact gekomen zijn met het christendom en dezelfde problemen gekend hebben.

Bovendien worden in de ten aanzien van verzoekende partij genomen beslissing nog verschillende vaststellingen gedaan die bevestigen dat ook de verklaringen van verzoekende partij over haar bekering in Iran niet geloofwaardig zijn. In het bijzonder wordt dienaangaande door verwerende partij het volgende overwogen: “Zoals Mi. (...) zijn bekering roept het gegeven dat u zich bijzonder snel bekeerde tot het christendom evenzeer ernstige vragen op. Op het moment van uw bekering was u immers niet gelovig (CGVS Me. (...), p. 15). Meer nog, u geloofde niet in God, had geen nood aan religieuze zingeving en werd door uw ouders niet gedwongen tot het islamitisch geloof, haar tradities en rituelen. Ieder werd volgens u beoordeeld op zijn daden (CGVS Me. (...), p. 16). Dat u plotsklaps uw geloof vond in het christendom is dan ook weinig ernstig. Gevraagd waarom dit dan kwam, antwoordt u dat u tot dan toe niets bereikt had en enkel angst, woede en verdriet voelde, terwijl u bij het christendom een goed gevoel kreeg en vervolgens rust, liefde en vriendschap voelde (CGVS, p. 17). Dergelijke clichématige en

algemene antwoorden overtuigen evenwel niet, aangezien u tot dan toe geen kennis had over het christendom uitgezonderd hetgeen u uit schoolboeken geleerd had (CGVS Me. (...), p. 17). Zo sprak Mi. (...) u voor het eerst aan op 3 khordad 1397 (25 mei 2018) waarna u reeds bij het tweede bezoek aan F. (...), op 15 khordad 1397 (5 juni 2018) een volgeling van Jezus Christus werd (CGVS Me. (...), p. 13-14). Geconfronteerd met de vaststelling dat u toch wel over bijzonder weinig kennis beschikte over het christendom op het moment dat u zich bekeerde, antwoordt u dat u uw hart gegeven hebt nadat u de film over Jezus Christus gezien had en dat Mi. (...) en F. (...) met u over de liefde van Jezus Christus spraken (CGVS Me. (...), p. 17). Een vrijwillige bekering naar het christendom, zeker in een islamitisch land als Iran, is een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis is waarvan men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u tot het besluit komt als christen door het leven te willen gaan louter op basis van enkele gesprekken en een film, kan dan ook niet overtuigen. Des te meer daar u in het geheel geen zicht heeft op de bekering van Mi. (...) – de man die u in aanraking bracht met het christendom (CGVS Me. (...), p. 16), noch op de bekering van F. (...) (CGVS Me. (...), p. 18). Dat Mi. (...) en F. (...) u over de liefde van Jezus spraken, maar u daarbij niet zouden hebben ingelicht over hun eigen bekering (CGVS Me. (...), p. 16 & 18) kan niet worden verstaan, gezien hun bekeringsproces net u zou kunnen aanmoedigen zich ook te bekeren. Minstens kan verwacht worden dat u hierover het een en ander met hen hebt doorgesproken vooraleer u met uw achtergrond zelf tot het besluit kon komen dat u gelooft in het christendom. Bovenstaande vaststellingen plaatsen bijkomend de nodige kanttekeningen bij de oprechtheid van uw beweerde nieuwe geloof.

Voor wat betreft u geloofspraktijk in Iran verklaart u hiernaar gevraagd enerzijds nogal algemeen dat het christelijk geloof geen religie maar een levenswijze is. Zo is het christendom volgens u een liefde die je hebt waarbij je niet snel wraak wil nemen, waarbij je vergeeft en waarbij je vriendelijk bent. Kortom een spiegelbeeld zijn van god waarbij je gedrag toont hoe dicht je bij God staat (CGVS Me. (...), p. 18). Dergelijke algemene eigenschappen exclusief toeschrijven aan het christendom is evenzeer weinig ernstig van u. U bent opgegroeid en opgevoed in een islamitisch land (CGVS Me. (...), p. 16). Er kan dan ook niet worden ingezien dat u deze eigenschappen niet zou hebben waargenomen bij moslims/mensen uit uw omgeving en slechts toeschrijft aan christenen, te meer u voor u zich bekeerde, er van overtuigd was dat iemand beoordeeld dient te worden op zijn daden, los van enige geloofsbeleving (CGVS Me. (...), p. 16). Bijgevolg slaagt u er niet in concreet aan te tonen wat uw nieuwe geloof voor u betekende in Iran hetgeen wederom de oprechtheid van uw beweerde bekering ondermijnt.”

Met een loutere verwijzing naar een artikel over het feit dat een bekering naar de radicale islam snel kan gebeuren (bijlage 16 van het verzoekschrift), doet verzoekende partij geenszins afbreuk aan de vaststelling dat het *in casu*, gelet op haar verklaringen dat zij op het moment van haar bekering niet gelovig was, niet geloofde in God en geen nood had aan religieuze zingeving, weinig ernstig is dat zij plotsklaps haar geloof vond in het christendom en dit terwijl zij over bijzonder weinig kennis beschikte over het christendom op het moment dat zij zich bekeerde. De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat het niet kan overtuigen dat verzoekende partij tot het besluit kwam om als christen door het leven te willen gaan louter op basis van enkele gesprekken met Mi. en F. en een film.

Waar verzoekende partij aanvoert dat haar niet kan worden verweten dat zij niet verder heeft aangedrongen om de redenen van de bekeringen van Mi. en F. te achterhalen, dat zij afhankelijk was van hetgeen haar neven haar wilden vertellen en dat een bekering gevaarlijk blijft in Iran, meent de Raad evenwel dat het geen steek houdt dat Mi. en F. haar enerzijds blijkbaar wel toevertrouwden dat zij bekeerd waren tot het christendom en ook bereid waren te vertellen over het christendom, maar haar anderzijds dan weer niet zouden willen vertellen over hun eigen bekeringsproces. Immers zou hun bekeringsproces net verzoekende partij kunnen aanmoedigen om zich ook te bekeren.

Voorts duidt de Raad erop dat het loutere gegeven dat verzoekende partij bepaalde details over haar geloofspraktijk kon weergeven op geen enkele wijze afbreuk doet aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan wel degelijk besloten kan worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bekering in Iran en haar geloofspraktijk aldaar.

Wat ten slotte nog de religieuze activiteiten van verzoekende partij in België betreft, is de Raad van oordeel dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt gemotiveerd: “De voorgaande elementen die wijzen op het tekort aan geloofwaardigheid inzake uw bekering tot het christendom zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde religieuze

activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/ of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Dat aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt allereerst al een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en doet sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België bij de kerk van Doornik bent aangesloten (CGVS Me. (...), p. 20), teneinde op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Ofschoon u aanbevelingsbrieven van de heer K. (...) en van B. H. (...) en C. C. (...) voorlegt alsook een doopcertificaat, videofragmenten en enkele foto's betreffende uw geloofspraktijk in België (CGVS Me. (...), p. 9), kan er aan dergelijke documenten maar bewijskracht worden toegekend voor zover ze kaderen in een geloofwaardig relaas hetgeen zoals blijkt uit voorgaande, geenszins het geval is. Bovendien bewijzen dergelijke documenten enkel dat u toenadering gezocht hebt tot een geloofsgemeenschap in België, dat u daar daadwerkelijk enkele keren aanwezig bent geweest en dat men u daar gedoopt heeft. Ze bewijzen op zich niet dat u een overtuigde en diepgelovige bekering hebt ondergaan.

Het CGVS zal niet ontkennen dat u over enige (basis-)kennis beschikt betreffende het christendom (CGVS Me. (...), p. 23). U verklaart ook dat u de Bijbel hebt gelezen en bijbelstudie volgt (CGVS Me. (...), p. 10). Op basis hiervan kan er enkel vastgesteld worden dat u zich erg heeft ingespannen om te studeren en aan religieuze kennisvergaring te doen. Hieruit alleen kan echter de oprechtheid van uw bekering niet blijken.

Dat u op uw openbaar facebookprofiel en onder uw eigen naam naast religieuze boodschappen ook veelvuldig foto's post van uw kerkgang, veranderen geenszins bovenstaande vaststellingen. U gebruikt het facebookprofiel naar eigen zeggen om de blijde boodschap te verspreiden (CGVS Me. (...), p. 8). U hebt het facebookprofiel pas in gebruik na uw aankomst in België (CGVS Me. (...), p.8). U beweert weliswaar dat u uw schoonbroer werd aangesproken door iemand van de ettelaat naar aanleiding van uw post op facebook (CGVS Me. (...), p. 5), doch dit is een blote bewering die u allerminst aannemelijk weet te maken. U weet immers niet wie die bedreigingen precies geuit heeft, wat opmerkelijk is aangezien uw schoonbroer K. (...) die persoon kent (CGVS Me. (...), p. 5). Bijgevolg kan niet ingezien worden waarom uw zus u niet zou meegedeeld hebben over wie het precies gaat (CGVS Me. (...), p. 5), te meer u nog steeds contact hebt met haar. Bovendien hebben noch u noch Mi. (...) ondanks de bedreigingen ten aanzien van familieleden, de foto's hierna verwijderd en hebben jullie familieleden desondanks evenmin enige verdere problemen gekend (CGVS Mi. (...), p. 5 & CGVS Me. (...), p. 5). Er kan niet worden ingezien worden waarom u familieleden in gevaar zou brengen door dergelijke posts op Facebook indien u enkel wil prediken. Dit kan u immers ook onder een alias. Hiermee geconfronteerd stelt u slechts dat het aan u is om het woord te verspreiden en zal God uw familie behoeden (CGVS Me. (...), p. 8). Uw verklaring getuigt van een bijzonder merkwaardige en nogal fatalistische ingesteldheid ten aanzien van uw familieleden in Iran. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw blote bewering dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw christelijke posten op uw facebookprofiel. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom en ook van uw christelijk geïnspireerd facebookprofiel, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's wist alvorens terug te keren naar Iran. Bovendien hebt u het facebookprofiel pas na uw vertrek uit Iran in gebruik genomen (CGVS Me. (...), p. 8) en blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Aangaande de bij aanvullende nota van 7 november 2021, overgemaakt bij mail op 8 november 2021, bijgebrachte getuigenissen van C. C. en K. M. en foto's ten bewijze van de regelmatige deelname van

verzoekende partij aan de christelijke activiteiten verbonden aan de kerk van Doornik is de Raad van oordeel dat het extra bijbrengen van bewijs van haar religieus engagement in België niet in het minst afbreuk doet aan de betreffende dergelijk eerder bijgebrachte bewijs gevoerde motivering van verwerende partij, in het bijzonder dat *“aan dergelijke documenten maar bewijskracht worden toegekend voor zover ze kaderen in een geloofwaardig relaas hetgeen zoals blijkt uit voorgaande, geenszins het geval is. Bovendien bewijzen dergelijke documenten enkel dat u toenadering gezocht hebt tot een geloofsgemeenschap in België, dat u daar daadwerkelijk enkele keren aanwezig bent geweest en dat men u daar gedoopt heeft. Ze bewijzen op zich niet dat u een overtuigde en diepgelovige bekering hebt ondergaan”*.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat zij reeds geviseerd wordt door de Iraanse autoriteiten en reeds het profiel heeft van een tegenstander van het islamitisch regime omwille van de problemen die zij kende door het verkopen van eten tijdens de ramadan, bemerkt de Raad evenwel vooreerst dat een ernstig voorbehoud dient te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van deze problemen wegens het verkopen van eten tijdens de ramadan, nu de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij reeds ondermijnd is gezien haar bedrieglijke verklaringen over haar vluchtmotieven en daarnaast vastgesteld moet worden dat zij van de verplichte sluiting van haar winkel wegens het verkopen van eten tijdens de ramadan geen enkel bewijs bijbrengt. Daarenboven wijst de Raad erop dat hoe dan ook nergens uit blijkt dat verzoekende partij sinds de verplichte sluiting van haar winkel nog geviseerd wordt door de Iraanse autoriteiten. Immers geeft zij zelf aan dat zij in dit verband geen problemen meer heeft gekend sinds de sluiting van haar winkel (notities CGVS Me., p. 7) en zijn verder de door haar voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van haar bekering ongeloofwaardig.

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partij allerminst kan volstaan met een loutere algemene verwijzing naar informatie inzake internetmonitoring door de Iraanse overheidsdiensten (bijlage 12 van het verzoekschrift) om aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de religieuze boodschappen die zij op Facebook plaatste, temeer nu zij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle Iraniërs kunnen controleren.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat haar contacten met haar familie zeer beperkt zijn, bemerkt de Raad evenwel dat uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud niettemin blijkt dat zij nog contact heeft met haar zus en dat zij zelfs nog een paar dagen voor het persoonlijk onderhoud met haar contact had (notities CGVS Me., p. 4). Gelet op deze contacten met haar zus, is het dan ook wel degelijk bevreemdend dat verzoekende partij niet weet door wie precies haar schoonbroer werd aangesproken naar aanleiding van haar post op Facebook, terwijl haar schoonbroer K. deze persoon nochtans zou kennen.

Waar verzoekende partij verwijst naar de *“COI Focus”* betreffende *“Iran – behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten”* van 30 maart 2020 en opmerkt dat er geen informatie is over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran en dat de COI Focus grotendeels gebaseerd is op vrijwillige terugkeren, en dat uit het verslag overigens blijkt dat enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders problemen ondervonden, bemerkt de Raad evenwel dat de vrees om problemen te krijgen bij gedwongen repatriëring louter hypothetisch is, nu nergens uit blijkt dat verzoekende partij dreigt gedwongen gerepatriëerd te worden. Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partij dat het DFAT-rapport waarnaar in de COI Focus verwezen wordt in voetnoot 60 niet beschikbaar is nu de weblink niet werkt, kan de Raad slechts vaststellen dat de link die bij desbetreffend verslag vermeld wordt in de bibliografie van de COI Focus wel degelijk werkt. De link die verzoekende partij weergeeft in haar verzoekschrift (<https://www.dfat.gov.au/about-us/publications/Documents/country-information-report-iran.pdf>) stemt overigens niet overeen met de link vermeld in de bibliografie van de COI Focus (https://www.ecoi.net/en/file/local/1437309/1930_1530704319_country-information-report-iran.pdf).

Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat van haar niet verwacht kan worden dat zij haar overtuigingen geheimhoudt in Iran en in dit verband verwijst naar de UNHCR-richtlijnen en rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, herhaalt de Raad dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij oprecht tot het christendom is bekeerd. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten omtrent de situatie van christenen in Iran en de prevalentie van bekeringen in Iran, dewelke zij

als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-11 en 13-15), wijst de Raad er vooreerst op dat deze verwijzing naar algemene informatie geenszins volstaat om haar bekering in Iran aan te tonen, noch werpt deze een ander licht op de hierboven vastgestelde onaannemelijkheden in haar verklaringen aangaande haar bekering in Iran. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft, gelet op bovenstaande vaststellingen, desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De Raad herhaalt dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij haar bekering in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een oprechte bekering tot het christendom, waardoor niet kan worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekende partij bij het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 18 januari 2021 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi, en bijgestaan door haar advocaat.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT